

Onderzoeksbeleid afgekraakt

Uit een uitgelekte nota blijkt dat het onderzoeksbeleid van de Vlaamse universiteiten op cruciale punten vaak te wensen overlaat. Ook de K.U.Leuven deelt in de klappen.

Simon Horsten

De Vlaamse universiteiten hebben dan wel vaak toponderzoekers in de stal staan, hun beleid terzake is niet altijd van hetzelfde kaliber. Een en ander wordt duidelijk in een nota die geschreven werd door het college van regeringscommissarissen, de afgevaardigden van de Vlaamse Regering aan de universiteiten. Hen valt allereerst op dat de universiteiten niet genoeg aandacht besteden aan het opstellen van hun onderzoeksbeleidsplannen. Sinds 2000 dienen de universiteiten immers om de vijf jaar zo'n beleidsplan te schrijven en het zijn precies die plannen die de regeringscommissarissen nu onder de loep hebben genomen.

LACUNE

Een belangrijk punt van kritiek is dat in de universitaire meerjarenplannen geen strategische doelstellingen worden geformuleerd, of deze in ieder geval erg beperkt, vaag en algemeen blijven: "Blijkbaar wensen of durven de universiteiten zichzelf geen voluntairstische objectieven inzake het onderzoeksbeleid op te leggen, hoewel in een 'businessplan' dergelijke strategische keuzes de kern vormen van het toekomstig beleid. Aan elk bedrijf dat een aanvraag doet voor het bekomen van een overheidsfinanciering wordt een degelijk businessplan gevraagd. Waarom zouden de universiteiten dergelijk geconcretiseerd businessplan niet moeten opstellen?" zo luidt het in de nota.

Dat blijft de rode draad doorheen de algemene conclusie van de tekst: de universiteiten moeten meer durven te *sturen*. In de huidige plannen wordt er te voorzichtig gekeken naar de toekomst en lijken de universiteitsbesturen vooral niet te durven tornen aan het *bottom-upprincipe*, waarbij ze betogen dat alle impulsen voor wetenschappelijk onderzoek van de onderzoekers zelf moeten komen. De kritische nota hekelt het gebrek aan visie in alle beleidsplannen en mist concrete 'speerpunt domeinen', specifieke domeinen waarbinnen een universiteit gericht onderzoek wil gaan verrichten. "De meest opvallende lacune," aldus de tekst, "betreft de effectieve beleidskeuzes inzake de organisatie van het onderzoek die men in een meerjarenplanning zou moeten maken."

De regeringscommissarissen ervaren bijgevolg het door de universiteiten als fundamenteel voorgestelde principe dat sturing nefast zou zijn voor de uitbouw van wetenschappelijk onderzoek als problematisch. Zonder enige sturing van bovenaf lijkt het

hen onmogelijk een behoorlijk excellentieniveau te behalen, wat onontbeerlijk is om op internationaal niveau te kunnen meedraaien. Enkel de K.U.Leuven zou er in haar onderzoeksbeleidsplan gewag van maken dat de invoering van "een beperkte sturing van onderzoek noodzakelijk is".

VROUWEN

"Eveneens noodzakelijk, en bij besluit zelfs verplicht door de Vlaamse Regering, is het integreren van budgettaire beschouwingen en analyses in de onderzoeksbeleidsplannen. Dit wordt door de universiteiten veel te weinig gedaan," aldus de tekst. Dat de regeringscommissarissen hierover de alarmbel luiden mag geen wonder heten, aangezien zij de overheid vertegenwoordigen die de onderzoeksmiddelen de laatste jaren reeds heeft verhoogd en in het vooruitzicht is dat nog te doen. De Vlaamse Regering geeft evenwel niet graag zomaar centen weg: ze wil weten waar die naartoe gaan, en vooral: hoe ze gebruikt worden.

Overigens valt het de auteurs van de nota ook op dat slechts de VUB in haar tweede vijfjarenplan teruggrijpt naar een — dan nog vrij summere — evaluatie van het eerste plan. De andere universiteiten "verwijzen slechts zijdelings naar aspecten van het eerste vijfjarenplan maar richten hun volgend plan niet of althans veel te weinig op de ervaringen en de resultaten van het lopende meerjaren-

plan. Dit is nochtans een evidentie om een samenhangend beleid te garanderen," aldus de nota.

Een ander element in de beleidsplannen van de universiteiten die op de korrel wordt genomen, is die omtrent het "versterken van de deelname van vrouwen aan onderzoek". De instellingen erkennen blijkbaar wel alle het tekort van vrouwelijke onderzoekers, maar blijven wars van operationele, concrete doelstellingen.

Tot slot hekelt de tekst ook het feit dat de universiteiten "niet of onvoldoende verwijzen naar de concrete uitbouw van het onderzoek in associatieverband." Dat academisering (het inbedden van onderwijs in wetenschappelijk onderzoek, wat vooral gevolgen heeft voor de hogeschoolopleidingen) een universitaire opdracht is, daar twijfelt geen universiteit aan, maar blijkbaar scheidt de concrete uitwerking daarvan op beleidsgebied problemen. Men heeft inderdaad al wel de nodige aanpassingen gedaan wat betreft structuren en adviesorganen die het onderzoeksbeleid aangaan, maar toch worden er "geen geconcretiseerde plannen opgesteld om de onderzoeksopdracht duidelijk

Nummer 13

♦ Zo is er maar één:
Bio-ingenieurswetenschappen
p. 9

♦ Patroonsfeest 2007:
eredoctors in de kunst
p. 4-6

♦ Terug op kroegentocht: Bar wie?
p. 7

en met bijhorende timing te definiëren." Weerom hetzelfde liedje dus: te vaag, te beperkt, te weinig gedurfd.

De nota, waarvan slechts de algemene conclusies hierboven werden weergegeven, werd onder andere verstuurd naar de zes universitaire instellingen, waar ze alvast niet op applaus werd onthaald.

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be

ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

100 gram cultuur aub.

p. 11

(foto Nele Van Doninck)

WAT NU LOKO TWEË MAANDEN UIT VVS IS? Valentijn dan maar?

De laatste *Veto* van het eerste semester berichtte over een woelige weekeinde, waarin de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie (LOKO) uit de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) stapte en enkele andere Vlaamse studentenraden een al dan niet duidelijk signaal van ongenoeven lieten blijken over VVS. Wat is er intussen gebeurd en vooral: wat staat er nog te gebeuren?

Simon Horsten

Veel is er de eerste weken na LOKO's uitstap uit VVS niet voorgevallen. Vakantie, feesten, blok en examens staken blijkbaar een stokje voor al te veel (zichtbare) actie. Is er dan niets gebeurd? Nou ja: geen enkele studentenraad heeft het voorbeeld van LOKO gevolgd en VVS verlaten, de Leuvense studentenkoepel heeft voor zover bekend nog geen stappen ondernomen in de richting van de oprichting van een eigen vereniging (wat logisch is gezien het gebrek aan medestanders in deze), de officiële lijnen tussen VVS en LOKO bleven afgesloten en VVS blijft de Vlaamse studenten vertegenwoordigen in de pers en bij de overheden (zie bijvoorbeeld de pagina hiernaast).

De laatste week schoot er weer wat beweging in de zaak. LOKO stuurde een e-mail naar alle leden van de Algemene Vergadering van VVS (ergo: alle Vlaamse studentenraden) met daarin een korte uitleg waarom ze uit VVS was gestapt en een oproep tot verdere "goede samenwerking" tussen de studentenraden voor de rest van het academiejaar. Ook gewaagt het bericht ervan dat "Een grondige bezinningsperiode over de interne werking ons een eerste stap lijkt in de goede richting." VVS-voorzitter Hans Plancke vond de mail alvast "zeer constructief in de richting van de leden."

Bij de bekendmaking van de datum voor de federale verkiezingen, bijvoorbeeld, die zoals bekend op 10 juni zullen plaatsvinden, reageerde VVS zonder dralen met een persbericht waarin ze duidelijk maakte dat die

datum de studenten niet zinde. Los daarvan was in de pers echter ook te lezen dat LOKO — apart — eveneens de verkiezingsdatum aankaarte. Die aanklacht vond minder weerklank in de nationale media, maar blijkbaar volmond voor LOKO het VVS-persbericht niet. De twee organisaties reageerden onafhankelijk van elkaar met eenzelfde boodschap. De echtscheiding is dus duidelijk, de directe gevolgen ervan zorgen dan weer voor onduidelijkheid.

VVS zelf heeft vooralsnog weinig ondernomen om de kritieken te counteren, een persbericht meteen na LOKO's vertrek buiten beschouwing gelaten. Wel stuurden ze eind januari zowel een externe als een interne bevraging rond naar tal van actoren die met de vereniging in contact komen — en dus vanzelfsprekend ook naar de studentenraden. De resultaten daarvan zullen worden besproken op de Algemene Vergadering (AV) van 1 maart, die volledig gewijd zal worden aan de interne werking. Deze woensdag vindt overigens de eerste VVS-AV plaats sinds het vertrek van de Leuvense studentenraad, waarop het 'verloop van de feiten' nog eens zal worden weergegeven en een vertrouwensstemming ten opzichte van de Raad van Bestuur worden gehouden.

POLEMIEK

Officieel zijn er tot nu toe dus geen aardverschuivingen vast te stellen. Via meer informele kanalen woedde de discussie evenwel nog wekenlang voort, en vooral het internet bleek zich voor zulks bijzonder goed te lenen, meer in het bijzonder de beruchte en levendige blogs en fora. Alles wat de mond niet gezegd kreeg, werd de laatste maanden toevertrouwd aan het wereldwijde web. De wildste beweringen, meest spitse kritieken en de spannendste analyses verschenen van de hand van zowel betrokkenen als 'anonymi'. In de meeste gevallen werd de discussie geenszins verrijkt, maar de polemieken droegen wel bij tot de, voorzichtigjes uitgedrukt, nogal onvriendelijke sfeer die in beide kampen heerst. VVS hield zich vrij koest, wat niet wil

zeggen dat de berichten allemaal met de neus in dezelfde richting stonden. En het moet gezegd: zoals het zo vaak gaat in polemieken werd het debat slechts beheerst door enkele roepers, al blijft het internet natuurlijk democratischer dan de officiële media.

Wat alleszins opvalt in de woelige discussies tussen voor- en tegenstanders is het gebrek aan kennis van de andere partij en de vele onbeantwoorde vragen van leken die er graag het fijne van zouden weten. De meest concrete beschuldigingen worden doorgegaans ingeleid door een 'Blijkbaar' of 'Naar het schijnt'. Het meest acute probleem van VVS is momenteel dan ook haar bekendheid bij de eigen achterban, haar terugkoppeling over de werking en over wat ze doet en de interne communicatie in het algemeen. Weinig Vlaamse studentenvertegenwoordigers die niet rechtstreeks met VVS in contact komen, hebben voeling met de overkoepelende studentenvereniging. Dat is een heikel punt dat niet in een-twee-drie kan worden opgelost, maar waaraan moet worden gewerkt door VVS, liever gisteren dan vandaag.

De feestdagen zijn voorbij, de blokweken achter de rug en voor het invullen van examens is het net te laat. De studentenvertegenwoordiging schiet dus eindelijk terug in actie. Woensdag vindt een eerste Algemene Vergadering van VVS plaats waarin gepraat zal worden over de eventuele hervormingen. Ook LOKO is uitgenodigd, al is het niet waarschijnlijk dat haar vertegenwoordigers aanwezig zullen zijn. Vrijdag is er alleszins een AV van LOKO zelf, en de kans dat men het daar *niet* over VVS zal hebben is even klein als de mogelijkheid dat Herwig Van Hove zijn benen probleemloos in zijn nek kan leggen. Het belooft dus een interessante week te worden voor de Vlaamse studentenvertegenwoordiging. En het zullen heus niet enkel studenten zijn die de ontwikkelingen met argusogen volgen.

De kerstperiode bracht geen vrede binnen VVS. Brengt Valentijn de studenterraden dan dichter bij elkaar?

Taxi's Kenny

De hofnar

De eredoctoraten die traditiegetrouw uitgereikt worden op het Patroonsfeest van de universiteit stonden dit jaar in het teken van de kunst. Rector Vervenne stelde tijdens zijn speech dat het een statement betreft. De kunst- en de wetenschapswereld vallen voor velen niet te rijmen. De K.U.Leuven zette vorig jaar al een eerste stap in de richting van verzoening: het eerste doctoraat in de kunst. De weg naar eredoctoraten lag open.

Dat er uitgerekend twee van de eredoctoraten naar een vriend en de favoriete regisseur van de rector gaan, lijkt verdacht. Maar in tegenstelling tot de (on)voorwaardelijke bekroning van Prins Filip door voormalig rector Oosterlinck, kan men moeilijk beweren dat deze eredoctoren nog niets gepresteerd hebben. Men kan wel een kritische noot plaatsen bij één van de gelauwerden: Roberto Benigni.

De Italiaan kreeg de titel voor zijn werk als cinematograaf, in het bijzonder voor de prent *La Vita è Bella*. Dat er discussie bestaat over de benadering van Benigni, beseft men in de Naamsestraat. "In vele kringen is men het daar helemaal niet mee eens," zei de rector in *De Rode Loper*. Benigni verweert zich met een verwijzing naar Charlie Chaplin. Ook in *The Great Dictator* wordt humor gebruikt om een totalitair regime aan te klagen. Als Chaplin echter in 1940 zou geweten hebben welke gruwel die in zich hield, was de film er nooit gekomen. Vandaag de dag moet humor in deze context natuurlijk mogelijk zijn. Die discussie lijkt dan ook weinig zinvol.

We kunnen de discussie zelfs omzeilen met een tegenargument. Is *La Vita è Bella* wel een film die reflecteert over de Holocaust? We leren immers niets over de gruwel. De prent gaat over de relatie tussen vader en zoon, tegen de achtergrond van de Holocaust. Vervenne zei ooit zelf: "Vooral de laatste scène waar de vader zijn kind — tot in de dood — blijft kracht geven, is aangrijpend (*Veto 25, jg. 32*)." Maar had Vittorio De Sica in 1948 al niet het ultieme vader-zoonportret gebracht in *Ladri Di Biciclette*? Jonathan Rosenbaum schreef erover in de filmgids *1001 Films*: "Wie deze film vergelijkt met *La Vita è Bella* kan constateren hoezeer de filmkunst gericht op het grote publiek de afgelopen vijftig jaar in haar verhouding tot de werkelijkheid is geïnfantiliseerd." Als de universiteit ook in het segment film een statement wilde maken, had men beter voor een echte maatschappijkritische cineast gekozen.

Wie de beelden van de uitreiking op televisie heeft gezien, kan zich moeilijk van de indruk ontdoen dat de K.U.Leuven met Benigni een hofnar in huis heeft gehaald. Het statement waar de rector naar verwees, ging geheel verloren in de show. Vermakelijk, maar vooral gênant voor de eredoctoren wiens boodschappen nergens in media waren terug te vinden. Niemand sprak over de politiek geladen woorden van Grossman, de verwarring in Europa volgens Koolhaas of de schoonheid van de stilte volgens Kuijken. Sommige media 'vergeten' zelfs te vermelden dat er naast Benigni nog anderen een eredoctoraat in ontvangst namen.

Ligt het dan aan de media? Of zou het kunnen dat de K.U.Leuven dit scenario voor ogen had? Zo had vrijwel iedere krant en zender een interview met Benigni. Op Grossman na waren ook de anderen bereid, maar dat verliep niet vlekkeloos. Kuijken heeft zijn maaltijd voor ons en de radio moeten offeren omdat hij niet op de hoogte was gebracht. Koolhaas wist enkel van een interview met de *Campuskrant*.

In volle *SID*-periode en enkele luttele weken voor de Open Lesweek, past deze circusopvoering in het rijtje van de E-man of de website die helpt bij het rouwen: stuk voor stuk onbetaalbare publiciteit voor de Alma Mater. Het Patroonsfeest was dus een mooie stunt, maar als statement heeft het gefaald.

Robin Broos

Taxi's Kenny is een opiniestuk in persoonlijke naam.

MIX FM

102.6 Leuven

106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

**Al de hits,
al het nieuws**

**Check out
www.mixfm.be**

**Zet 'm nu ook op
je radio**

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven
t + 32 16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek

Open op wekdagen van
10-12u. en van 14-16u.

Boetiek K.U.Leuven

K.U.LEUVEN GESIGNEERDE ARTIKELEN

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Plaats het dan GRATIS
in de database
Agenda K.U.Leuven
agenda.kuleuven.be

Organiseer je een evenement?

(advertentie)

STUDENTEN EISEN HOORZITTING OMTRENT NIEUW FINANCIERINGSMODEL

2008 democratisch onhaalbaar voor VVS

Met 18.500 handtekeningen wil de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) een hoorzitting in de Commissie Onderwijs van het Vlaams parlement afdwingen. VVS vreest dat de conceptnota over de financiering van het Hoger Onderwijs anders op democratische wijze het nieuwe decreet zal worden. "Bovendien," zegt VVS, "zijn er ook afwijkingen van punten die we hadden binnengehaald."

Simon Horsten

VVS maakte haar bezorgdheid bekend in een persconferentie die gevolgd werd door een optocht in de straten van Brussel. De verzamelde handtekeningen werden nadien afgegeven aan de bevoegde instanties. Het parlement is nu verplicht het verzoekschrift te behandelen en de voorzitter van VVS, Hans Plancke, uit te nodigen. "We hopen binnen een termijn van zes maanden gehoord te worden. Als dat niet gebeurt, zullen we niet nalaten stappen te ondernemen."

SNELTEMPO

Volgens Plancke wil Minister van Onderwijs Frank Vandebroucke de conceptnota nog voor het zomerreces officieel decreet laten worden, zodat in 2008 het nieuwe financieringsmechanisme in werking kan treden. "De minister wil van geen afwijken weten. Maar tenzij hij spoedprocedures toepast of reflectieperiodes veronachtzaamt, duurt het al snel een klein jaar voor een nota wet wordt. Daarom wordt in de politieke wandelgangen gesproken over 'alternatieve pistes'." En dat betekent voor VVS zoveel als een "democratisch deficit".

Die alternatieve pistes zijn bekend. Op basis van een politiek akkoord tussen de meerderheidspartijen kan een rondzendbrief naar de instellingen worden verstuurd met het exacte bedrag dat ze in hun begroting van 2008 mogen inschrijven. Een andere mogelijkheid is een minidecreet 'aan sneltempo' door het Vlaamse Parlement jagen en daarin de bedragen verankeren. Een laatste scenario waar VVS voor waarschuwt is dat de totaalbedragen als een klein hoofdstukje worden toegevoegd in het zeventiende onderwijsverzameldecreet. Dit decreet moet het volgend jaar mogelijk maken enkele dringende aanpassingen en wijzigingen door te voeren. Plancke: "Deze oplossingen stellen het Vlaams Parlement voor voldongen feiten: de bedragen worden uitgekeerd vóór het decreet goedgekeurd is."

(foto Simon Horsten)

"Er zijn alternatieve pistes om het financieringsdecreet ingang te laten vinden tegen 2008"

"Nu is het zeer stil rond het dossier," zegt de voorzitter. "In het begin waren de studenten actief betrokken, maar nu luistert men niet meer naar ons. Bij de besluitvorming wordt het aantal geraadpleegden ook steeds kleiner." De werkgroep

rationalisering zou er niet meer aan te pas komen en de werkgroep financiering is een stille dood gestorven. "Als we nu, na de handtekeningactie, niet gehoord worden, zullen we niet nalaten verdere acties te ondernemen."

UITHOLLING

Met het nieuwe financieringsmodel wil de minister het hoger onderwijs democratiseren. De instellingen krijgen daarbij een grote verantwoordelijkheid doordat de bedragen die ze ontvangen van de overheid gekoppeld worden aan het aantal geslaagden. Sommige studenten wegen zwaarder door, want ze worden anderhalve keer meer gefinancierd. 'Studentenkenmerken' moeten deze groep definiëren, maar voor VVS zijn die kenmerken nog te onduidelijk. Zo moet 'functiebeperking' ruimer gedefinieerd worden en is het onbegrijpelijk waarom er geen extra financiële wegging komt voor allochtone studenten. Bovendien zijn er kenmerken, zoals de het diploma van de moeder als indicator, die niet meer in de laatste werktekst terug te vinden zijn. "Dat is een afwijking tegen een punt dat VVS had binnengehaald," stelt Plancke.

Een aanmoedigingsfonds moet diversiteit stimuleren en gelijke kansen creëren. Een goed initiatief, maar dan moet voor VVS wel geld in het fonds gestopt worden. "De zes miljoen euro, die voorzien is de volgende twee jaar, is onvoldoende en zelfs minder dan de beloofde vijf procent van de totale hoger onderwijsveloppe." VVS stelt zelf voor een deel van de inschrijvingsgelden rechtstreeks te laten doorvloeien naar het fonds. "Een private bijdrage van elke student, zonder dat daardoor de inschrijvingsgelden moeten stijgen," aldus Plancke.

Het leerkrediet is een ander aandachtspunt. Bij de start in het hoger onderwijs krijgt elke student een leerkrediet of een rugzakje studiepunten. De voorraad slinkt wanneer men niet slaagt voor vakken waarvoor men zijn leerkrediet aansprak. Wanneer de rugzak leeg is, is de student niet langer financierbaar en kan er dubbel studiegeld gevraagd worden. 140 studiepunten is voor Vandebroucke voldoende, VVS pleit voor 180 en een beperking van het rugzakstelsel tot het eerste jaar. "Zo kan een eerstejaarsstudent driemaal opnieuw beginnen, met als voorwaarde dat hij zich minstens éénmaal heroriënteert." 140 betekent voor VVS zoveel als een uitholling van het inschrijvingsrecht.

Het uitgebreide dossier is terug te vinden op vvs-axie.be

LBK'S 120STE VERJAARDAG MET BIER

Blond, en met korte rokjes

De Landbouwkring (LBK) zag het levenslicht in 1887, en dus viert de vereniging dit jaar zijn 120e verjaardag. De kring luistert deze feestelijke gebeurtenis op met een bier uit eigen huis. Het bier is een voorbode van een grote feestweek die LBK organiseert in de week na de Paasvakantie. En het moet gezegd: de boeren zijn niet egoïstisch: het bier zal een zeven weken durende reis maken langsheen de Leuvense fakbars.

Nele Van Doninck

Bestaat er een betere manier voor een studentenkring aan een faculteit die een opleiding bierbrouwen aanbiedt (zie ook pagina 9) dan zelf een bier te brouwen? De landbouwkring zet met deze stunt een traditie voort: ook met het 100-jarig jubileum werd een bier gebrouwen. Klaas Beauprez, verantwoordelijke voor de festiviteiten van LBK, is alvast erg enthousiast over het brouwsel van dit jaar.

Klaas: «We hebben een blond bier gebrouwen, dat erg vlot drinkt. Er zit niet teveel gas op en het heeft een alcoholpercentage van 6,3 procent. De vergelijking met Leffe is gauw gemaakt, maar ik vind het toch heel anders smaken, veel beter namelijk, en het heeft ook niet zo'n rare nasmaak (lacht).»

«Het recept van het bier komt van één van de doctoraatsstudenten aan de faculteit bio-ingenieurswetenschappen: Geert Toye. Hij is van opleiding bioloog, maar doctoreert en is onderzoeker in het bierlabo. Hij brouwt ook

zelf thuis en hij was dus het best geplaatst om het jubileumbier te ontwikkelen.»

POMPONS

Er staat op dit moment al zo'n 1.500 liter in vaten klaar, en volgende week wordt er nog eens 500 liter bijgebrouwen. De boeren hebben immers grootse plannen: elke week kan je het bier in een andere fakbar gaan proeven. Zowat alle fakbars hebben toegezegd om het bier én het bijbehorende promoteam van LBK te ontvangen. De landbouwingenieurs hebben gezorgd voor een team van kortgerokte cheerleaders om de aandacht maximaal op het bier toe te spitsen. Of dat ook effectief zal lukken hangt waarschijnlijk in grote mate af van de lengte van de rokjes en de grootte van de pompons.

Het bier heet gewoon LBK-bier. Er werd even gedacht aan 'Lekkerbek', maar uiteindelijk heeft die naam het niet gehaald. Het bier zal worden geschonken in speciale glazen, die het aroma van het bier extra toe zijn recht brengen, en zal aan een zacht prijsje verdeeld worden.

Tournée

11/02 – 16/02 Gnorgl
18/02 – 23/02 't Elixir & Sportzak
25/02 – 02/03 Pavlov & Capsule
04/03 – 09/03 Docs & Politika
11/03 – 16/03 Letteren
18/03 – 23/03 Délib& éré & RC bar
25/03 – 30/03 HDR Dulci

Kort • Kort • Kort • Kort • Kort

Website Rouwen op school

De Faculteit Godgeleerdheid creëerde in samenwerking met VSKO een website ter ondersteuning van scholen wanneer ze geconfronteerd worden met dood. Op de website kunnen leerkrachten en directie draaiboeken terugvinden voor scholen om om te gaan met afscheid, lijden en rouwen. Daarnaast zijn er online beluisterbare liederen, filmfragmenten, teksten en vieringen te vinden en allerlei werkvormen om een klas te helpen omgaan met verlies.

Chinese studenten onder de loep

Vanaf volgend academiejaar moeten alle Chinese studenten, die in Vlaanderen een studie willen aangaan, voorafgaandelijk een screening ondergaan. Alle Chinezen moeten langs het Academisch evaluatiecentrum (Akademische Prüfstelle – APS) van de Duitse ambassade in Peking passeren. De screening is bedoeld zowel voor studenten die zich voor het eerst inschrijven als voor studenten die geen aantoonbare voortgang maakten het vorige jaar. Minister van Onderwijs Frank Vandebroucke wil misbruiken voor illegale migratie of bedrijfsspionage op deze manier voorkomen. De intentieverklaring over samenwerking met APS is in december ondertekend op de Duitse ambassade.

Vernieuwing Albatros

Van de rust tijdens examen- en blokperiode werd gebruik gemaakt om zaal Albatros, de fuifzaal van LOKO, in een nieuw kleedje te steken. Het beheer van de zaal is in handen van Andre vzw.

VLOR brengt advies uit over studiefinanciering

De Vlaamse Onderwijsraad heeft advies uitgebracht over het ontwerp van decreet dat de schooltoelagen in het basis- en secundair onderwijs én de studietoelagen in het hoger onderwijs zal regelen. De financiële voorwaarden en de voorwaarden inzake nationaliteit en gezinssamenstelling die gelden om studiefinanciering te bekomen, wil de minister gelijkgeschakelen voor alle kinderen van een gezin, ongeacht het onderwijsniveau dat ze volgen. De VLOR is daar tevreden over. Leerlingen die geen voltijds onderwijs volgen zouden voortaan ook recht hebben op financiering.

(idw)

De eredoctoraten die traditiegetrouw uitgereikt worden op het Patroonsfeest van de universiteit stonden dit jaar in het teken van de kunst. Architect Rem Koolhaas, muzikant Sigiswald Kuijken, acteur Roberto Benigni en auteur Grossman kwamen op twee februari hun eredoctoraat ophalen.

EREDOCTOR EN ISRAËLISCH AUTEUR GROSSMAN BOEIT MET PUBLIEK GESPREK

“Oorlog kost meer dan levens alleen”

De avond voor de uitreiking van het eredoctoraat hield David Grossman een lezing in de Pieter de Somer-aula. Het publiek hield zijn adem in. De Israëlische auteur behandelde dat ene onderwerp waarover hij anders nooit wil spreken: het Israëlisch - Palestijns conflict.

Gertie De Fraeye

Zijn leven lang werd David Grossman opgevoed in het turbulente verleden van Israël. Zijn grootouders en ouders ondervonden de repressie van de Shoah — de holocaust — aan den lijve. Hijzelf werd geboren in de nog jonge staat Israël. Vijftig jaar later is die staat van onderdrukten zélf de onderdrukker. Althans, voor wie het zwart-wit bekijkt. Grossman van zijn kant pleitte, deze zomer nog, in de oorlog tegen Libanon voor vrede. Twee dagen later kwam zijn eigen zoon om als soldaat in een overbodige expeditie. Bittere ironie.

Hoewel dit hem grondig veranderde als mens, blijft hij de verzoening nastreven die al te lang op zich laat wachten. Nooit beleeft men een dag zonder oorlog en de angst heeft een hoge prijs. “Israëli’s zijn niet in staat te leven, maar enkel gericht op overleven.” Dat werkt verlamdend voor de hele samenleving. Mensen trekken een wapenschild rond zich op, ook tegenover hun naasten. Iedereen die anders denkt, wordt de vijand.

PACIFIST?

Beide partijen willen een leven zonder oorlog. De constante duisternis kost meer dan levens alleen. Het neemt de vitaliteit weg uit een samenleving en uit de mensen. Palestijnen en Israëli’s ontnemen zichzelf elke menselijkheid. “Dit is het ziektebeeld van een maatschappij in oorlog.”

Grossman ijvert al jaren voor een vastgelegde grens, waar de Palestijnen mee over moeten beslissen. Na de vrede kunnen zij dan een eigen staat krijgen en Israël veiligheid. Voor de eerste keer zouden de joden een echte thuis hebben. Want dat is volgens Grossman nu niet het geval. Hij voelt zich niet thuis in een wereld waarin joden behandeld worden als een verhaal en een geschiedenis, maar niet als volk op zich. Wanneer Israël vaste grenzen zou hebben, zou het land haar vloek — een abstract fenomeen te zijn — kwijtraken.

Ondanks alle problemen en opeenvolgende oorlogen,

heeft Israël de voorbije vijftig jaar een democratie gecreëerd. Een grote prestatie wanneer we vergelijken met de beginperiode. Precies die democratie en creatie van een joodse staat, is de reden waarom Grossman voor vrede strijdt. Maar Israël is ook een enorme macht geworden. “Het voelt echter niet aan alsof die macht ons toebehoort”, stelt Grossman. “We willen die te haastig gebruiken, maar we weten er geen blijf mee.”

Over Grossman wordt vaak gezegd dat hij een pacifist is. Hijzelf ontkent dat, maar zou willen dat hij het kon zijn, zoals in het Westen. Grossman heeft nog als soldaat gediend in het leger. Toen hij eens aan Arabische vrienden vroeg wat er zou

gebeuren als Israël zichzelf zou ontwapenen, lachten ze. Israël zou geen dag langer bestaan.

De essentie van het wederzijdse onbegrip is volgens Grossman het onvermogen om de andere tot zijn recht te laten komen. “We laten onszelf nooit toe naar de gebeurtenissen te kijken vanuit het standpunt van de andere, omdat we niet willen beseffen dat de andere rechtvaardig is. Zo kunnen we ook onze eigen perversiteit niet zien. Dat is nefast.”

Precies dit inleven in de andere, is wat het auteurschap zo boeiend maakt voor Grossman. Zijn passie om daarbij elk aspect van een ander menselijk wezen te willen ervaren, drijft hem soms erg ver. Het verschil met politici is dat schrijvers de kans hebben zich de gebeurtenissen eigen te maken, elk met verschillende nuances. Ze kunnen de complexiteit van andere standpunten aangeven. Politici daarentegen kunnen slechts hun eigen beeld van de feiten zien.

Toen Grossman *The Yellow Wind* schreef, over de Palestijnse kant van het conflict, kwam hij tot een — voor een Israëli —

“Het voelt niet aan alsof die macht ons toebehoort.”

onthutsende gedachte. Hij vertelt in dat boek over een Palestijnse oude vrouw die uit haar dorp verdreven werd toen de joden zich in 1948 in Israël vestigden. Plots leek het verdriet van die oude vrouw op dat van zijn eigen grootmoeder, die hetzelfde meegemaakt had in Polen. Het tragische verleden van hun eigen verbanning hadden ze een ander volk opgelegd. Een controversieel idee voor vele Israëli’s.

Het hoeft voor Grossman in zijn literatuur uiteraard niet altijd over politiek te gaan. Zo experimenteerde de schrijver in *Her Body Knows* met jaloezie, een kwellende en verslavende emotie. Grossman stortte zichzelf ongeremd in de jaloezie, en liet zijn hoofdpersonage een ander personage volledig opslokken in diens verbeelding. “We creëren een paradijs waarvan we verbannen zijn, en kijken vanuit een hoekje gemarteld toe.”

In zijn meest recente boek, *Lion’s Honey*, vult Grossman de Bijbelse mythe van Simson aan met de gevoelens die hij in dit verhaal ontwaart, maar die in de oorspronkelijke versie ontbreken. Hij geeft Simson een menselijk gelaat, en kleurt zijn ziel.

Cartoon: Pieter Fannes
Foto’s Nele Van Doninck

EREDOCTORATEN: ROBERTO BENIGNI

“Ik sta voor de lach van Italië”

Iemand die de *Divina Commedia* uit het hoofd kan debiteren moet wel gek zijn, of geniaal. En iemand die zowel de Oscar voor beste acteur als de Razzie Award voor slechtste acteur ontvangt, kan niet anders dan een vreemd personage zijn in het ware leven. En inderdaad, ziehier het bewijs.

Simon Horsten

Veto: *Laten we enkele uitspraken bekijken van mensen die u bewondert, te beginnen met Charlie Chaplin. Die zei ooit dat films slechts een 'trend' waren: "Wat het publiek echt wil zien, zijn live acteurs."*

Roberto Benigni: «Chaplin is Chaplin. Chaplin is voor komieken wat Sint Jozef is voor de schrijnwerkers, Jezus voor de katholieken en Michelangelo voor de schilders. Ik ben het als komiek dus sowieso eens met Chaplin, wat hij ook zegt.»

«Nu zijn films toch ook niet te versmaden. Het prototype van een film is voor mij James Bond, 007: de exotische settings, de prachtige vrouwen, de avonturen én een *happy ending*. Daar kan je echt bij wegdromen. Het zijn films die je niet manipuleren. Een ander type van films wordt gemaakt door schrijvers, poëten die je wél manipuleren: ze zetten je aan het denken, veroorzaken *inquietudo*, onrust. En dat is natuurlijk ook goed, want zulke films maken een vrij mens van je.»

«Maar om terug te keren naar de vraag: het verschil tussen theater en film is een lange, doodsaaie discussie, waar ik niet verder op in zal gaan. Maar *au fond* is theater in alles het omgekeerde van film. Zelfs wat betreft organisatie: wanneer ik een film draai, sta ik op om vier uur 's ochtends. Als ik op podia speel, lig ik dan weer om vier uur pas in bed.»

NAAKT

Veto: *Een uitspraak van Karl Popper die in ons land bekend is door premier Verhofstadt, lijkt ons op uw lijf geschreven: "Optimism is a moral duty".*

Benigni: «Ik ben een groot bewonderaar van Popper, omdat hij enkele zeldzame combinaties in zich heeft: hij is zowel diepzinnig als populair en bovendien schrijft hij verbazingwekkend goed. Dat is zeldzaam voor een filosoof.»

“Als we vergeten dat het leven een mirakel is, dan worden we gek”

«Ik ben het alleszins volledig eens met deze uitspraak. Ik heb trouwens nog voor Karl Popper hetzelfde gezegd. Enfin, voor ik hem kende. Nu moet je weten: de wereld is onderverdeeld in twee soorten mensen: zij die zeggen dat alles vreselijk is en zij die zeggen dat alles vreselijk is, maar dat er een licht te zien is. Het is ook de 'morele plicht' van dichters, van kunstenaars, om dat licht te laten zien en vooral om te zingen over het mysterie dat het leven is. Want als we vergeten dat het leven een mirakel en een enigma is, dan worden we gewoonweg gek.»

«Dat is ook wat ik in *La Vita è Bella* heb gedaan: de harde realiteit van een verschrikkelijke periode verhaald, maar tegelijkertijd er een sprookje van maakt. Als er geen mythisch of mysterieus kantje aan is, passeert de film gewoon en vergeet je waarover hij gaat.»

Veto: *Dat idee zit ook vervaard in het volgende citaat, van Cervantes in Don Quijote: "De grootste krankzinnigheid is het leven zien zoals het is, en niet zoals het zou moeten zijn."*

Benigni: «(worstelend met het Engels) Ik weet niet of ik die zin goed heb begrepen, maar als Cervantes het heeft gezegd, is het waar. Ik wil de zin zelfs niet begrijpen; ik wil hier naakt rechtstaan en zeggen: "Cervantes, zeg maar wat dan ook. Je hebt gelijk." Cervantes is de grootste, groter dan Shakespeare. Hij is ook de vader van Chaplin. Na *Don Quijote* kon elke komiek maar 'een' komiek zijn, een kopie van Cervantes.»

Benigni: «Maar ik ben met een restaurant getrouwd! Mijn vrouw bezit er één, dus is het nogal makkelijk voor mij om trouw te zijn. Ik ben gewoon trouw aan beide.»

Veto: *Wordt uw vrouw dan kwaad als u naar een ander restaurant gaat?*

Benigni: «O ja, enorm kwaad.» (lacht)

Veto: *Eens kijken of u deze nog herkent: "Het is een teken van middelmatigheid als je slechts gematigd dankbaar bent."*

het noorden als van het zuiden. Kijk, zonder onbescheiden te willen zijn: veel Italianen zien mij als het symbool van het optimisme van ons land. Ik sta voor de lach, de vreugde, die 'morele plicht' van Italië. En u kan dan wel vragen of het niet vermoeiend is dat men altijd van je verwacht dat je lacht, maar zo is Italië nu eenmaal, en zo ben ik.»

(foto Nele Van Doninck)

ONVERSCHILLIGHEID

Veto: *Dante dan, uw favoriet, die Vergilius in de Hel laat zeggen, wanneer ze langs enkele vreselijk getormenteerde doden wandelen: "Laten we over hen niet spreken; kijk en ga door."*

Benigni: «Dat is een zeer belangrijke en actuele passage. Dante spreekt hier over mensen die iets hadden kunnen doen of maken, maar niets hebben gezegd en niets hebben gemaakt. Dat zijn de ergste mensen: erger dan moordenaars en verraders. Bij hen regeert de onverschilligheid. God heeft ons hersenen en een ziel gegeven om te denken en te handelen, dus vindt Dante het verschrikkelijk als daar niets mee wordt gedaan.»

«En vandaag heerst die ziekte jammer genoeg ook: wij staan onverschillig ten opzichte van de anderen. We kijken naar de televisie en zitten onbewogen voor de gruwelijkste beelden. Terecht heeft Dante een enorme afschuw van onverschilligheid. Hij roept ons ook op om het te verafschuwen. De ergste zonde is zien zonder te spreken of iets te doen. En zo zijn er veel te veel mensen. Met bijna alle gestraften heeft Dante medelijden, behalve met hen.»

“Wij staan onverschillig ten opzichte van de anderen”

Veto: *Wie ook niet kan ontbreken is uw grote voorbeeld uit de Italiaanse filmgeschiedenis, Fellini. Die deed ooit de merkwaardige uitspraak "Het is makkelijker trouw te zijn aan een restaurant dan aan een vrouw." Bent u gelukkig getrouwd?*

Benigni: «Ja, dat heb ik zelf ooit gezegd. En ik ben het er volledig mee eens.»

Veto: *Maar ervaart u het niet als een last om steeds opnieuw zo vrolijk en dankbaar te zijn, huppelend van de ene prijs naar de andere?*

Benigni: «Nee, dat is de romantische rol van de komiek, van de clown. Dat doe ik graag, het raakt de mensen. En bovendien is het vaak zeer poëtisch.»

Veto: *U bent ooit begonnen als dichter?*

Benigni: «Inderdaad, toen ik veertien jaar

“Maar ik ben getrouwd met een restaurant!”

oud was, ben ik in Toscane — waar ik opgroeide — begonnen met dichten, in de voor onze streek typische stijl van de 'poesia estemporanea', zeg maar improvisatie-poëzie.»

«Nu schrijf ik nog, hoor, maar zoals iedereen. Je weet wel, zo'n zogenaamd 'revolterende' gedichten. Ha, revolterend. Niet dat iemand die ooit te zien krijgt — daarvoor zijn ze niet geschikt.»

Veto: *Leest uw vrouw uw gedichten?*

Benigni: «(lacht) Ja, ik schrijf natuurlijk ontzettend veel gedichten voor mijn restaurant. Een heel menu. Zo heet de bundel ook: 'Menu'. Maar dat is enkel voor haar, daar val ik niemand anders dan mijn restaurant mee lastig.»

Veto: *Hoe Italiaans bent u eigenlijk? Bent u fier op uw land?*

Benigni: «Ik hou van Italië, maar een nationalist ben ik niet. Preciezer nog: net omdat ik van Italië hou, ben ik geen nationalist. Ik ben ook geboren in Toscane, in het midden van de laars. Ik heb dus zowel zaken opgepikt van

Een ongeautoriseerde biografie

Roberto Benigni (°1952, Italië) is Italië's bekendste filmmaker van zijn generatie. Zijn regiedebuut, *Tu mi turbi* (1983), was meteen populair in eigen land, maar Benigni herinnert zich die film vooral nog omdat hij er op de set zijn huidige vrouw tegen het lijf liep, Nicoletta Braschi. Sindsdien speelt Braschi in zowat elke film aan de zijde van haar man mee. Zo ook in Benigni's meest bekoorde prent, het surrealistische maar hoogst ontwapenende *La Vita è Bella* (1997), waarmee de regisseur annex acteur onder andere drie Oscars won en de harten van miljoenen kijkers. Sindsdien is Benigni echt gevestigd als internationale vedette. In zijn geboorteland is hij al langer onsterfelijk: daar staat hij ook bekend om zijn humoristische shows en maakte hij naam als tegenstander van oud-premier Berlusconi en als groot pleitbezorger van Dante.

Na *La Vita è Bella* maakte Benigni met 45 miljoen dollar — goed voor één van de duurste Italiaanse producties ooit — een internationale flop: *Pinocchio*. Zelf trok hij zich daar overigens niets van aan. Hij blijft dan ook vooral een onverbetterlijke, goedlachse optimist, en dat kunnen de Italianen wel smaken. En dan te denken dat de kleine Italiaan (voor de cijferfetisjisten: Benigni is precies 1,68 meter groot) aanvankelijk priester wilde worden.

Toen Benigni voor een tweede Oscar (na die van beste buitenlandse film ook die van beste acteur) op het podium werd geroepen, zei hij: "This is a terrible mistake, because I used up all my English!"

EREDOCTORATEN: SIGISWALD KUIJKEN

“Zo onnozel zijn we toch niet?”

“De commerciële aanpak van kunst heeft nauwelijks iets te maken met de expressie van waardevolle ervaringen. Het gaat om modieuze nieuwlichterij.” Wat evoluties binnen kunst betreft, neemt Sigiswald Kuijken geen blad voor de mond. De eredoctor, gelauwerd voor zijn historische aanpak van klassieke muziek, is immers begaan met de kwaliteit van kunstuitingen. “Kunst draagt een enorme rijkdom aan religieuze ervaringen in zich.”

Maarten Goethals

Sigiswald Kuijken (1944) studeerde viool in Brugge en later aan het conservatorium van Brussel, waar hij nu les in barokviool geeft. Mede door zelfstudie in speel- en interpretatietechnieken van muziek uit de zeventiende en achttiende eeuw, groeide hij uit tot boegbeeld van een stroming die klassieke muziek in zijn authenticiteit benadert. Muziek moet geïnterpreteerd worden binnen een culturele, historische context. Dat betekent ondermeer het gebruik van originele instrumenten of partituren. “Alles hangt natuurlijk af van de openheid van geest en de bereidwilligheid om open te blijven, in plaats van vast te houden aan principiële houdingen. Iedereen heeft wel een kader van waaruit hij denkt, maar ik zou daar geen onmogelijkheden aan plakken.” Kuijken wordt hoog aangeschreven om zijn visie en dat blijkt ook uit het eredoctoraat. “Maar,” relativeert hij, “ik sta ook niet alleen; ik spring misschien in het oog door mijn acties.”

Kuijken: «Het eredoctoraat is een cadeau en een heel waardevolle erkenning van de manier waarop ik speel en denk. Het is een bevestigende aansporing en een erkenning vanuit het academische milieu. Ik aanvaard het met verwondering en bewondering, maar heb er nooit naar toegeleefd of gewerkt. Bovendien is het een plezierige verrassing dat Bart Nuttin, hoogleraar en neurochirurg, promotor wou zijn van iets cultureels.»

ONNOZEL

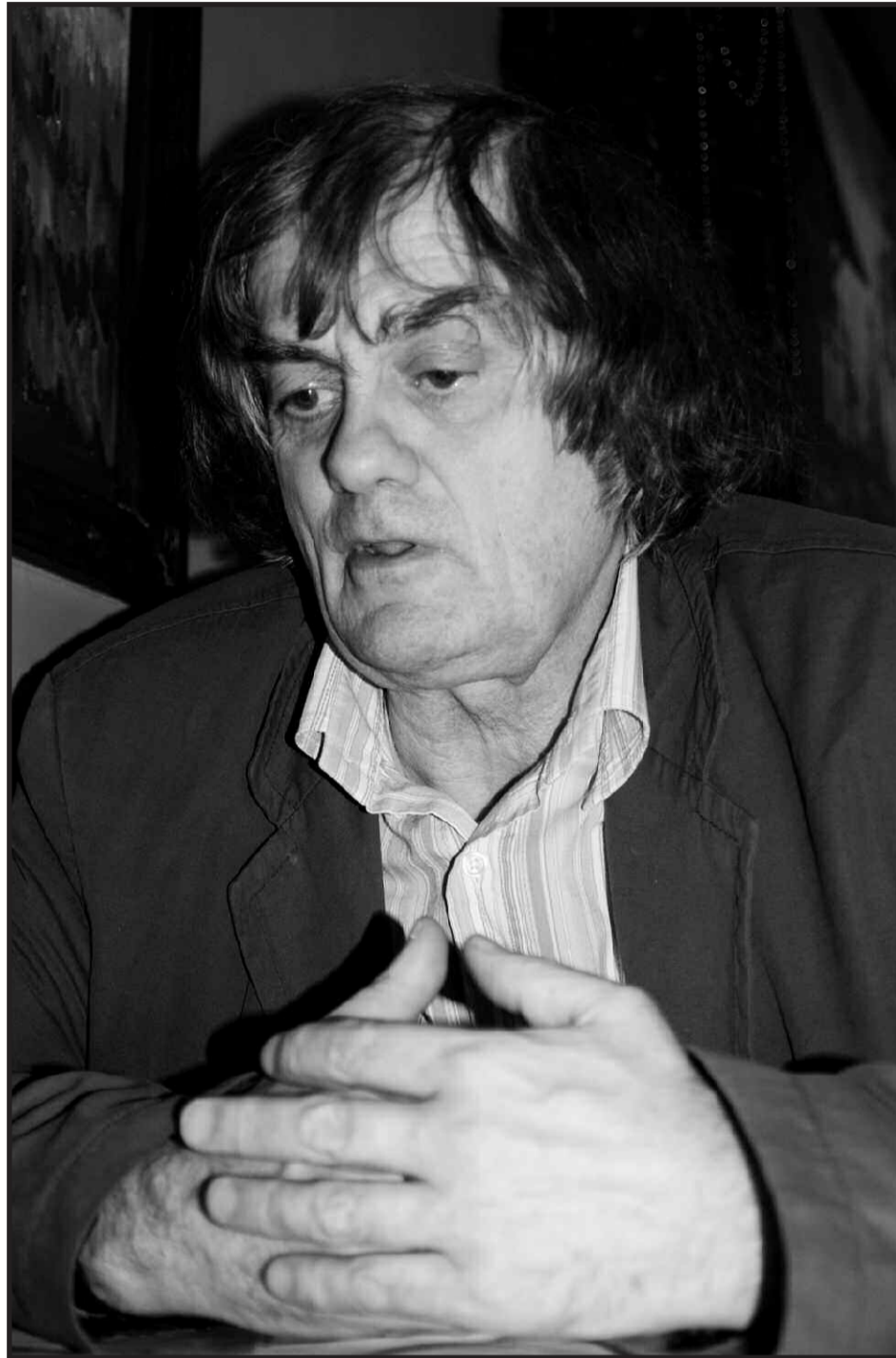
Veto: Hoe belangrijk is historisch inzicht?

Kuijken: «Om een bepaald feit goed door te hebben of aan te voelen, is het nodig te kijken hoe het toen in elkaar stak en functioneerde. Om bijvoorbeeld de muziek aan het hof van Lodewijk de veertiende te kunnen smaken, is het een grote winst de dichtkunst, de literatuur en de schilderijen van die tijd te kennen. De geschiedenis is een enorm reservoir waaruit de mens de grootste lessen kan trekken. Maar tegenwoordig wordt in vele milieus verkondigd dat geschiedenisonderwijs niet meer nodig is. Alleen techniek en wetenschap tellen nog. Dat is heel jammer, want dat betekent zoveel als het gras onder je voeten wegmaaien. Zeer onverstandig!»

Veto: Wat is de rol van kunst in een maatschappij?

Kuijken: «Er is enerzijds de maatschappij en wat erin geproduceerd wordt — hoe de maatschappij zichzelf uitdrukt — en anderzijds hoe ze haar eigen uitdrukkingvormen beleeft. Het is een geven en nemen. Kunst beïnvloedt en wordt ook beïnvloed. Ik ben niet overtuigd dat kunst de samenleving zal redden.»

«Kunst is nu echter een miljardenbusiness geworden waar veel mensen enkel receptief consumeren. Er wordt veel aandacht geschonken en tijd geïnvesteerd aan uitingen van kunst die commercieel uitgebuit kunnen worden en waarvan men vooraf al zeker is dat het zal aanslaan. Dat is niet de beste kant van de zaak. Ik geloof niet dat daar kwaliteit uit kan komen. Het is duidelijk dat de argumentatie en de motivatie van die producten nauwelijks nog te maken hebben met een die-

(foto Nele Van Doninck)

pere expressie van waardevolle ervaringen. Nu gaat het om modieuze nieuwlichterij, om toffe verkoopbare dingen. Hierdoor ziet men niet in dat een maatschappij eigenlijk onwaarschijnlijk complex is.»

de *Mona Lisa* van DaVinci? Moet daar nog iets nieuws over verteld worden? Dat schilderij hangt in het Louvre, ga het bekijken! Zo simpel. Alles moet uitgelegd worden, alles moet opnieuw vertaald en hertaald worden

“Kunst is een miljardenbusiness geworden waar vele mensen enkel receptief consumeren”

Veto: De commerciële uitbuiting en de vulgarisatie van kunst is één kant van het spectrum. Klassieke muziek daarentegen blijft voor velen ontoegankelijk en heeft daarom nog steeds een zweem van elitarisme over zich hangen.

Kuijken: «Dat lijkt me een verschrikkelijk misverstand. We hebben nooit iets gedaan om elitair te zijn en we zijn dat ook nooit van plan. Wie dat vindt, moet dan ook beweren dat Breughel, Rubens, de piramides van Egypte of eender welke kunstuiting uit het verleden elitair is. Dat lijkt me een heel primitieve gedachtegang.»

«En het is toch simpel wat betreft die toegankelijkheid. Laten we gewoon onszelf een beetje openstellen voor zaken van gisteren, vandaag en zelfs morgen. We moeten stoppen met denken in termen van dé oude of dé nieuwe manier van interpreteren. Dat zijn modieuze mechanismen. Ik vind het heel dom zo te redeneren. Want daar gaat het niet om: altijd nieuw of anders zijn. Die vernieuwingsdrang, die als enig zalig makende parameter wordt genomen, is zo kinderachtig. Wat moeten we bijvoorbeeld veranderen aan

naar onze tijd; dat hoeft helemaal niet. Ik vind dat zo armetierig. Waarom moet alles aangepast worden opdat wij het zouden begrijpen, waarom blijven wij daarover zaniken? Zo onnozel zijn wij toch niet?»

REQUIEM

Kuijken: «Ik stel vast dat in het verleden de meeste grote kunst is ontstaan in een religieus, spiritueel kader. Dit maakt duidelijk dat we aandacht moeten hebben voor onze eigenste binnenste, religieuze kern. De mogelijkheid om daar mee bezig te zijn en te ontwikkelen, ligt in ieder van ons. En dat leidt tot een onwaarschijnlijke rijkdom die bijvoorbeeld tot uiting komt in ons bezig-zijn met kunst.»

Veto: Wat zoekt u precies in kunst?

Kuijken: «Een kern die eeuwig is. Die is te vinden in onszelf. Het ‘ken uzelf’, zoals op het voorportaal van de tempel van Delphi staat, is de uiteindelijke uitdaging waartoe we eigenlijk nooit komen. Zich terugtrekken in de woestijn, zoals ik een maand lang heb gedaan

in Algerije, kan daarbij een grote hulp vormen, maar is nooit voldoende. Het is niet omdat je daar een maand hebt gezeten, dat je het allemaal begrijpt. Maar alles — en zeker zo’n verblijf — laat sporen achter.»

Veto: U bent atheïstisch opgevoed, maar op latere leeftijd gedoopt. Welk spoor heeft dat nagelaten?

Kuijken: «Dat laten dopen is ook maar een moment in een evolutie; het is geen eindpunt. Ik ben nu veel meer aangetrokken tot een spiritualiteit die niet zo expliciet confessioneel is — zo mediteer ik, naar het voorbeeld van het zenboeddhisme. Ik geloof dat de tijd echt rijp is voor een meer overschrijdend begrip van religie. We moeten niet denken in termen van onderscheid — die is katholiek, die is protestant, die is dit en die is dat — want daar komen spanningen van. Er zijn al genoeg godsdienstoorlogen geweest. Mensen gebruiken andere woorden en beelden en daar moet respect voor worden opgebracht.»

Veto: Om het enigszins provocerend te stellen: u bent een typisch kind van de 21ste eeuw. Religie gebeurt à la carte. U kiest wat u nodig heeft en laat links liggen wat niet de moeite is.

Kuijken: «Het is opvallend dat mensen in deze tijden zich meer en meer met verschillende zaken tegelijkertijd gaan bezig houden. Het beantwoordt blijkbaar aan diepere behoeftes. Dat het etiket daarna wordt opgeplakt, daar kan ik niets aan doen. Een etiket is op zichzelf nooit belangrijk.»

Veto: Welke rol heeft religieuze muziek vandaag nog?

Kuijken: «Het instituut kerk schrompelt ineen en de liturgische muziek is al dertig, veertig jaar heel ziek. Maar wat blijft leven op dat gebied komt uit de vroegste tradities. Het gregoriaans blijkt buiten het argument van mooi of niet-mooi te vallen; het staat buiten smaakvoorkeuren. Die muziek heeft iets bedrukkend; het blijft overleven.»

FRATSEN

Veto: U durft nogal sterk uit de hoek te komen als het gaat om wat verkeerd loopt in onze maatschappij. Alles moet nuttig zijn. Dan is het gewaagd, zoals u vroeger eens zei, om te stellen dat u iets nutteloos doet, namelijk les geven in de barokviool.

Kuijken: «We kunnen leven zonder muziek, maar het zal minder aangenaam zijn. Muziek is niet als een dak boven je hoofd of als een brood om te eten. In die zin heeft muziek geen nut. Voor de rest kan je wél zeggen dat muziek ongelooflijk nuttig is, omdat het de geest van mensen open maakt. Daarom is muziek enorm belangrijk tijdens de opvoeding van kinderen. Muziek is zeer krachtig en heeft effecten waar je niet naast kan kijken. Nuttig of niet: het is op zijn minst heel reëel. Men zegt niet voor niets *La musique adoucit les moeurs*.»

«De vraag is natuurlijk wat je verstaat onder nuttig. We leven nu in een maatschappij waar we ons niet meer hoeven te bekommeren om het overleven. Dat betekent dat alle evoluties zuurstof kunnen krijgen om zich enorm te ontplooiën, met inbegrip van zeer marginale zaken. Maar als morgen een grote ramp plaats zou vinden, zouden heel snel een heleboel zaken die nu essentieel lijken niet meer nodig zijn. De industriële ontwikkeling van amusement, muziek en toerisme zijn allemaal fratsen die kunnen ontstaan omdat we al zo lang in vrede leven. Men heeft tijd en geld over, en dan is het creëren van behoeftes, die nuttig lijken, niet moeilijk.»

Veto: Welke toekomst heeft de muziek zoals u die speelt, nog in zulke maatschappij?

Kuijken: «De stroming waar ik voor sta, is een deel van een groter geheel. Net zoals dat geldt voor alle schilderijen, gebouwen, gedichten en boeken. Muziek is een deel van het patrimonium en als we de vraag beginnen te stellen of het nut heeft, dan zijn we niet goed bezig. Want al die zaken hebben iets essentieels, een kern in zich die eeuwig is.»

MINSTENS 65 STUDENTEN KWAMEN OM
BIJ AANSLAG UNIVERSITEIT BAGDAD

Worden Irakese intellectuelen systematisch vermoord?

**Aanslagen op marktplaatsen en bus-
sen zijn in Irak dagelijkse kost. Ook
de Mustansiriyeh universiteit in
Bagdad werd een opvallend doelwit.
Op 16 januari vonden daar minstens
65 studenten de dood.**

Gertie De Fraeye

Toen de studenten zich na hun lessen naar de minibussen begaven om naar huis te gaan, ontplofte net buiten de universiteit een eerste autobom, met zware schade. In de paniek van de wegvlochtende studenten blies ook een zelfmoordterrorist zichzelf op. Een gruwelijke manier om zoveel mogelijk slachtoffers te maken. Vooral vrouwelijke studentes kwamen om. Diezelfde dag waren er nog heel wat kleinere aanslagen in Bagdad, waarbij vooral sjiieten omkwamen.

De universiteit ligt aan de rand van

Vele professoren staan op de executielijsten van milities

Sadr city, de sjiietische wijk in Bagdad die gecontroleerd wordt door de milities van Muqtada al-Sadr. Ze werd waarschijnlijk een doelwit van soennitische geweldplegers. De Irakese premier Nouri al-Maliki wees hen met de vinger: hij schreef de aanslag toe aan 'Saddamisten en extremisten'. Hij zag een verband met een executie de dag voordien. Barzan al-Tikriti, de halfbroer van Saddam Hoessein, werd toen terechtgesteld samen met een andere belangrijke medewerker van Saddam. Diezelfde al-Tikriti studeerde trouwens af aan de Mustansiriyeh universiteit, die toen nog overwegend soennitisch was. Net zoals de dag na de executie van Saddam volgde een golf van geweld tegen sjiieten. Bovendien maakten de Verenigde Naties op de dag van de aanslag bekend dat het voorbije jaar meer dan 34.000 Irakese burgers omkwamen, wat overeenkomt met een schrikwekkend gemiddelde van 94 doden per dag.

RADICALE STUDENTEN

Het is niet de eerste keer dat de universiteit het mikpunt van geweld is. Een aantal professoren verdedigden hun opinie in het politieke debat en moesten dat met de dood bekopen. Een frappant voorbeeld is

dat van professor Latif al-Mayah. In 2004 pleitte hij op de populaire zender Al-Jazeera voor directe verkiezingen, in plaats van een regering gekozen door een beperkte raad. Dat idee druiste toen in tegen de visie van de Amerikanen. Twaalf uur later werd al-Mayah vermoord. Er is een hele lijst met dat soort voorbeelden.

Professor John Akker van de *Council for Assisting Refugee Academics* getuigde dat de aanslag op 16 januari slechts een voorbeeld is van het systematisch vieren van universiteitspersoneel en studenten als doelwit. Sinds de bezetting van Irak werden al 280 professoren en ontelbaar veel meer studenten vermoord. Meer dan 3250 professoren vluchtten weg uit Irak, naar Jordanië, Syrië en verder. Velen staan immers op de executielijsten van milities.

Akker schrijft deze moorden toe aan de impact van de intellectuelen. Zij zijn onafhankelijke en kritische stemmen in het politieke debat, waaraan veel waarde gehecht wordt. Bovendien zijn zij verantwoordelijk voor de opleiding van de volgende generatie, en kunnen zij langs die weg nog lange tijd hun invloed uitoefenen. Onder het regime van Saddam Hoessein moesten academici zich vaak aansluiten bij diens Ba'ath partij om te mogen lesgeven. Dat wordt velen nu kwalijk genomen, hoewel ze tegelijkertijd het regime bekritiseerden.

Nog op 31 januari werden de lichamen van drie ontvoerde professoren en een student teruggevonden. Ditmaal waren de slachtoffers afkomstig van de Nahrain universiteit in Bagdad, die vroeger ook bekend stond als 'Saddam universiteit'. De studenten zelf beginnen zich ook te roeren in de turbulente politiek. Op de Mustansiriyeh universiteit, waar de aanslag plaatsvond, hingen posters op van Muqtada al-Sadr.

LICHTPUNTJE

Toch ligt het universitaire netwerk niet helemaal plat. Voor de invasie genoten de universiteiten in Bagdad internationaal aanzien, vooral in het Midden-Oosten. Die roem mag dan een deuk gekregen hebben, er wordt niet gedacht aan opgeven. De lessen worden bij elke tegenslag snel hervat. Er zijn zelfs uitgewerkte ideeën voor de op-

richting van een volledig nieuwe universiteit ten noorden van Bagdad.

Een lichtpunt in de duisternis kwam er vorige donderdag met de arrestatie van Hakim al-Zamili, de Irakese onderminister van volksgezondheid. Als openlijke volgelinge van al-Sadr, liet hij diens milities toe ambtenaren te ontvoeren en te vermoorden. De milities van al-Sadr betekenen echter een cruciale steun voor de Irakese regering van Nouri al-Maliki. Deze arrestatie gebeurde dan ook onder zware druk van de Verenigde Staten, om ook sjiieten hard aan te pakken. Wat volgt, nu de regering verder moet zonder die steun, zullen de volgende berichten uit Irak uitwijzen.

Voor meer informatie over de actualiteit, opinie en hulp aan academici die politiek vluchteling geworden zijn, zie: *Council for Assisting Refugee Academics*, www.academic-refugees.org

Erasmus in Leuven

In het voetspoor van Erasmus doorkruisen tegenwoordig nogal wat jongeren al stude- rend Europa. Ook onze Alma Mater blijft niet van die toevloed van vreemd studen- tenbloed gespaard: zowat een tiende van de Leuvense studenten komt uit het buiten- land. Om de twee weken maken we kennis met een plaatselijke 'erasmusser' en peilen we naar belevenissen in Leuven. De Leu- vense studentenwereld gezien van binnen- uit door de ogen van een buitenstaander.

Nouchka (21) studeert geschiedenis aan de Universiteit van Amsterdam en heeft net semester in Leuven achter de rug.

Veto: Waarom koos je voor België?

Nouchka: «Ik ga al jaren met veel plezier in de Waalse Ardennen op vakantie. Ik wilde eens weten wie de Belgen eigenlijk waren, want iedere Nederlander - inclusief ikzelf - heeft wel een mening over België en de Belgen. Ik wilde eens toetsen of de vooroordelen klopten. Veel studenten kiezen voor verre bestemmingen waar ook ter wereld, maar ik wilde eens kijken wie er eigenlijk 'onder' Nederland woonde.»

Veto: Wat vind je het leukste plekje in Leuven en waarom?

Nouchka: «De eerste weken van mijn verblijf was het Groot Begijnhof mijn favoriete plek. Verder vind ik de vele beelden in Leuven erg leuk: elk beeld heeft zo zijn eigen verhaal. Fonske is natuurlijk de bekendste, het ventje deed mij vooral denken aan het Lieverdje op het Spui in Amsterdam. Samen met een Duitse vriendin heb ik veel wandelingen ondernomen. Zo zijn we een keer hopeloos onze fietsen kwijt geraakt in Heverleebos. We waren namelijk totaal vergeten bij welke ingang we de fietsen hadden neergezet. Na drie uur zoeken en een lift van een vriendelijke Belg vonden we ze weer terug.»

Veto: Wat was het gekste dat je meemaakte in Leuven?

Nouchka: «Een typisch Belgisch fenomeen is de gang van zaken bij de kassa's in de supermarkt. In Nederland is het echt hoogst onbeleefd om als caissière met een andere caissière te kletsen als zij een klant aan het helpen is. Ook schijnen de caissières nooit haast te hebben, hoe lang de rij ook is. Het toppunt was dat een caissière haar kassa ging sluiten terwijl er nog een grote rij stond en er geen andere kassa open ging. Dit was het enige moment waarop ik Belgen hoorde klagen over de slechte service.»

Veto: Wat vond je het leukste café of restaurant?

Nouchka: «Tja, ik las in de reisgids over Leuven dat dit de plaats is waar de grootste dichtheid van cafés en restaurants bestond. Ik heb een aantal favoriete cafés. Als eerste is er natuurlijk de Werf. Daar kan je de lekkerste chocomelk drinken en is het altijd gezellig druk. Het enige minpunt is zij soms de klanten onvriendelijk behandelen. Zo werden wij op een avond onvriendelijk verzocht of wij het café wilden verlaten, omdat er een groep beneden stond die graag wat wilden eten. Aangezien wij alleen maar kletsen en af en toe een drankje bestelden was dat voor hen niet lucratief.» «Een ander leuk café is Bebop, daar kun je gezellig en rustig wat drinken en draaiden ze meestal muziek die ik goed vond. Als laatste moet ik natuurlijk de seven oaks noemen, waar je lekker kan dansen zonder veel last te hebben van opdringerige mannen. Daar werd zo vaak Marco Borsato's "Rood" gedraaid dat ik bijna begon te denken dat Borsato een Belg was geworden.»

Veto: Wat vond je van de Belgen?

Nouchka: «Over het algemeen genomen vind ik ze erg stug en afwachtend. Maar als je eenmaal bevriend bent met een aantal Vlamingen heb je zo heel veel nieuwe goede vrienden erbij. Het is moeilijk om iets te zeggen over alle Vlamingen en zelfs in Leuven zijn de verschillen groot. Het ligt er ook aan waar ze vandaan komen: Limburg of West-Vlaanderen, dat is voor de verstaanbaarheid erg belangrijk. Het belangrijkste om te weten is dat jij als vreemdeling negen van de tien keer de eerste stap moet zetten om contact te maken.»

(tvb)

Getuigenissen uit Irak

Een academicus die vluchtte naar de VS, voormalig decaan van de universiteit van Bagdad (15/11/06): "Ze willen van de opgeleide bevolking af geraken en een vacuüm te creëren om dat te vullen met hun eigen mensen."

Said Ali al-Salihi, 21-jarige student aan het College of Sciences (14/11/06): "De terroristen willen een Irak van onopgeleide mensen, een Irak van criminelen."

De wereld is klein

Gratis en technologie gedreven onderwijs

Kenia- Goed onderwijs is meer dan ooit de motor van een goed draaiende economie. De Keniaanse minister van onderwijs Saitoti pleit voor een kosteloos secundair onderwijs en liet verstaan dat er al vergoederde plannen bestaan om dat idee uit te werken. Om dit te bewerkstelligen is er nood aan een uitgebreid gamma aan beurzen om minder begoede jongeren ook de kans te bieden om een degelijke opleiding te genieten. Bovendien moeten de aangeboden opleidingen meer op technologie georiënteerd zijn. De regering neemt zicht voor om er voor te zorgen dat tegen het einde van volgend jaar zeventig procent van de schoolverlaters met een computer kan werken. "Het is belangrijk dat het secundair onderwijs tegemoet komt aan de noden van deze visie. Het onderwijs moet voorzien in genoeg *human resources* voor een snelle nationale ontwikkeling" stelt de regering. Om dit te bewerkstelligen is er echter nog heel wat werk voor de boeg. Niet alle scholen beschikken immers over stroom en andere primaire voorzieningen die noodzakelijk zijn om het ambitieuze plan tot een goed einde te brengen.

Goed onderwijs doeltreffender dan handelsbarrières

VS- Het hoofd van de Federal Reserve, Ben Bernanke, haalde afgelopen week stevig uit naar het sociaal-economisch beleid van de Verenigde Staten. Tijdens een rede voor de kamer van koophandel in Omaha wees hij het verwaarlozen van onderwijs en opleiding aan als de belangrijkste reden voor de groeiende sociale ongelijkheid in de VS. "Het is niet de concurrentie van de nieuwe economische grootmachten die de loonkloof verbreden, wel het gebrek aan degelijke opleidingen." Het was de eerste keer dat Bernanke zo uitgesproken stelling innam en dan nog wel op een van de meest kritieke punten van het huidige beleid. De handelsbarrières die de regering opwerpt doen meer kwaad dan goed.

(tvb)

Zo is er maar één (1): Faculteit Bio-Ingenieurswetenschappen

Onbekend is onbemand. Daarom licht *Veto* wekelijks een tipje van de sluier van één van de dertien faculteiten die de K.U.Leuven uitmaken. Deze week is dat de faculteit Bio-

ingenieurswetenschappen, waar we leerden dat een bio-ingenieur allang niet meer hetzelfde is als een simpele boer. Er wordt onder meer bier gebrouwen en ze zijn er goed bezig de

honger de wereld uit te helpen. Reden genoeg om er een kijkje te nemen.

BIERBROUWEN

De essentie van bio-ingenieur

Het laboratorium voor Mout en Brouwerij, in de volksmond beter bekend als 'het bierlabo', is geliefd op de campus. Iedereen weet immers dat aan het uitvoeren van klusjes voor dit labo een fijne tegenprestatie, onder de vorm van het nodige gerstenat, kan vasthangen.

De eenheid Mout en Brouwerij valt onder de Groep Voedingsmiddelen. Het eerste wat een student onder de knie dient te krijgen is de sensorische analyse, anders gezegd het ruiken en proeven. Onderzoekers moeten meteen kunnen merken of er iets mis is met het bier dat voor hen staat. De analyse door machines is nog niet zo accuraat als de menselijke reuk- en smaakzin. Hoe je een bier proeven moet volgens de regels van de kunst? Het lijkt op wijnproeverij, met één groot verschil: bier spuw je nooit uit! De neus eerst even boven het glas brengen, even walsen met het bier, het glas tegen het licht houden om de kleur te bewonderen en dan voorzichtig het goudgele vocht over de tong laten glijden. Om de bittere smaakpapillen achteraan de tong te bereiken, dien je het bier in te slikken. De bittere nasmaak mag ook niet te lang blijven hangen, want dan betreft het een slecht brouwsel.

De professor aan het hoofd van het labo is een ontspannen man, die zijn onderzoek serieus neemt, maar tegelijkertijd beseft dat een goede werksfeer de prestaties ten goede komen. Studenten worden dan ook aangemoedigd af en toe een labfeestje te organiseren. Tussen de onderzoekers van het laboratorium komen we een aantal LBK-oudgedienden tegen, zo ook David De Schutter. Hij werkt momenteel aan een doctoraat over het koken van wort.

Veto: Het koken van wort?

David: «Bier bestaat hoofdzakelijk uit water, mout, gerst en hop. De suikers uit de mout worden geabstraheerd en wat er overblijft is de wort. Deze wort moet dan gekookt en gehopt worden om uiteindelijk bier te verkrijgen. Wat wij hier onderzoeken heeft vooral te maken met het verlengen van de chemische veroudering van bier. Het gaat om het verlengen van de houdbaarheid. Bier zou nog steeds hetzelfde moeten ruiken en smaken, ook al heeft het een tijdje in de kelder gelegen.»

«Naast onderzoek beslaat Mout en Brouwerij nog twee luiken, namelijk onderwijs en advies aan brouwerijen. Bierbrouwerij is een

redelijk populair vak. Elk jaar kiezen er toch ongeveer vijftig studenten voor om het vak te volgen op een populatie van een kleine tweehonderd studenten. Voor de BaMahervormingen maakte bierbrouwerij deel uit van de optie bio-ingenieur scheikunde. Het is een moeilijk vak: de studenten krijgen een dikke cursus te blokken, maar practica komen er niet aan te pas. Het brouwen van bier zou een mooi project zijn, maar te veel uren in beslag nemen.»

David is zo vriendelijk ons niet enkel rond te leiden in de wondere wereld der bierbrouwerij, maar geeft ons zelfs een voorproefje van het LBK-bier dat in de brouwerij van het labo tot stand kwam. Met een glas in de hand worden de onderzoekers zelfs lyrisch over hun eigen wetenschap.

David: «Eigenlijk zit in het brouwen van bier de essentie van bio-ingenieurswetenschappen vervat. Je hebt een koelingsstelsel, een vat met enzymen, het koken van mout en het gistingsproces. Alles wat je als bio-ingenieur leert komt eraan te pas. Bierbrouwerij is de ultieme bio-ingenieurswetenschap.»

HET TROPISCH INSTITUUT

Duizend bomen en bananen

Wat doet een laboratorium voor Tropische Landbouw aan een faculteit in een kil land als België?

onze supermarkten maken immers maar dertien procent uit van de wereldproductie. Naast de bananen uit de supermarkt, bestaan er nog zo'n 1.200 andere variëteiten. Die andere variëteiten worden overwegend geconsumeerd als basisvoedsel, zoals brood of aardappelen hier. Ongeveer een miljard mensen leeft ervan. In Oeganda is *matoke* zelfs zowel de naam van een reeks bananen als het woord voor voedsel. Ze kennen ook het woord *food*, maar dat staat voor voedsel dat niet noodzakelijk is, zoals bijvoorbeeld popcorn. Als de *matoke* er niet is, dan is er honger.

Professor Swennen, hoofd van het labo: «Wij zijn hier in Leuven de grootste onderzoeksgroep met betrekking tot bananen in de wereld. Alles wat te maken heeft met de biodiversiteit van die plant gebeurt in Leuven. En van hieruit sturen we planten uit over de wereld naar meer dan 180 instituten.»

Het labo is coördinator van een Europees project waar vijftien landen aan meewerken en de bedoeling is om die cryopreservatiemethode ook te kunnen toepassen op andere plantensoorten. Er wordt onder meer gewerkt aan proteïne-onderzoek en er werd techniek ontwikkeld die bijzonder goed ontvangen wordt. Die techniek zorgt een stevige internationale reputatie.

Swennen: «We gaan een contract tekenen tussen de Belgische overheid en de internationale gemeenschap waardoor België vanaf nu verantwoordelijk blijft voor het bananenpatrimonium in de wereld. Daarnaast krijgen we ook — gezien de expertise en de legale status — het internationaal patrimonium van tropische vegetatief vermenigvuldigende planten. Voor de leek: planten die je moet stekken: maniok, aardappelen en zoete bataten onder beheer.»

«Belangrijk is dat het onderzoek volledig in de publieke sector blijft, al krijgen we ook geld van private ondernemingen. Maar de collectie is er in de eerste plaats om mensen te helpen.»

Het antwoord ligt in onze koloniale geschiedenis.

Na de onafhankelijkheid kwamen er immers heel wat onderzoekers terug naar België met een uitstekende kennis van de tropen en de ziektes die daar voorkomen. Die kennis gebruikten ze om hier labo's op te richten en met succes: het labo is wereldvermaard en staat in voor het beheer van het bananenpatrimonium in de wereld.

Het instituut heeft zomaar eventjes de volledige wereldcollectie bananenplanten in de kelder staan. De planten worden enerzijds weggegeven aan mensen die erom vragen, en anderzijds wordt er onderzoek op gedaan. Er wordt onder meer gezocht naar alternatieve manieren om die bananengenbank te beheren, door cryopreservatie: men probeert groepen stamcellen in stikstof te bewaren.

Het labo krijgt heel wat steun uit ontwikkelingssamenwerking. Dat is niet verwonderlijk, omdat biodiversiteit erg belangrijk is voor de derde wereld. De bananen die bestemd zijn voor verkoop in

DE KRING: LBK

De net niet langste toog

De Landbouwkring is bekend van de vele grote activiteiten die ze organiseren. Denk maar aan Bloedserieus, het Interfacultair Songfestival of een buurtfeest. Een interview met preses Korneel Caron over het sociaal engagement, pinten drinken onder de kerktoeren en de net niet langste toog van Leuven.

Veto: Is het engagement altijd al aanwezig geweest bij LBK?
Korneel Caron: «Wij zijn een kring die komt van 300 studenten in eerste kandidatuur. Nu zijn dat er nog maar een 180-tal, maar we willen niet toegeven dat we kleiner zijn geworden en blijven koppig alles organiseren. Ik heb dat sociale aspect altijd heel erg leuk gevonden. We hebben dan misschien niet het budget van Ekonomika of VTK, maar we doen maar en we amuseren ons. Onze bar helpt daar ook enorm bij: het is zowat het kloppend hart van de faculteit. Iedereen loopt er even binnen, je leert er mensen kennen en dat zorgt wel voor een hele goede sfeer. Er is elke dag iets te doen bij ons. De humus (*het infoblad van LBK, red.*) staat elke week vol. Een dag zonder activiteit, dat zou ambetant zijn (*lacht*).»

Veto: Jullie houden ook vast aan het begrip boer: boerenkot, boerenbar...

Korneel: «De naam 'boerenkot' wordt nog steeds gebruikt, maar veel mensen hebben toch liever dat we niet meer voluit landbouwkring gebruiken, maar LBK. De richting is meer dan 'boeren' alleen. Dat zorgt wel voor problemen: niemand weet wat een bio-ingenieur exact is. Vandaar ook dat we dat bier gemaakt hebben (*zie ook pagina 3*): niemand weet dat bio-ingenieurs ook bier brouwen. Wij kunnen eigenlijk zowat alles aan de faculteit wetenschap wat niet wiskunde, fysica of informatica is, dus alles wat toegepast is. Maar het beeld van de boer wordt wel nog vaak gebruikt.»

KERSTKOOR

Veto: Het is ook opvallend dat de Gnorgl, jullie fakbar, in het centrum van Heverlee ligt.

Korneel: «Ja, dat klopt. Dit jaar bestaat het twintig jaar, dus het is een keuze die al lang geleden gemaakt werd. Ik heb me zelfs laten vertellen dat het één van de eerste fakbars was. Het

is natuurlijk wel spijtig dat de mensen uit het centrum van Leuven dat ver vinden.»

Veto: Jullie zitten ook echt als enige fakbar tussen de gewone cafés: komen er soms ook niet-studenten een pintje drinken?

Korneel: «De buurtbewoners komen er wel eens langs. We organiseren ook jaarlijks een buurtfeest op de laatste woensdag van het eerste semester. Er is dan in de kerk van Heverlee een misviering die opgeluisterd wordt door het LBK-kerstkoor. Achteraf komen de mensen van de buurt dan naar de Gnorgl voor een receptie. We doen dat nu al zes jaar. Ik vond het erg vreemd toen ik op de eerste LOKO-vergadering hoorde dat andere fakbars daar zo'n problemen mee hadden. Nu, drie of vier fakbars in één straat, die dan ook nog meer bezocht worden dan de onze, dat is natuurlijk nog iets anders.»

Veto: Op de site staat dat de toog van de Gnorgl 11 meter lang is. Is dat een overdrijving?

Korneel: «Nee, dat is wel degelijk zo. Een jaar of vijf geleden is de Gnorgl vernieuwd, en toen wilden ze de langste toog van Leuven. Dat hebben ze ook gehad, de volle twee weken, en toen is er op de Oude Markt een café gekomen met een langere toog. Die lange toog heeft voor- en nadelen: iedereen zit aan de toog, en dat is gezellig. De hele toog trakteren is daarentegen echt wel een dure grap (*lacht*).»

Colofon: Ilse De Witte en Nele Van Doninck

Foto: Nele Van Doninck

GROOTSTE BAROKORGEL IN DE SINT-PIETERSKERK

"Men ging op zoek naar een draagmoeder"

Krijgt de Leuvense Sint-Pieterskerk het grootste barokorgel van het land? Het is lang niet zeker. Sinds de voorheen onbekende Contius Foundation haar plannen bekend maakte, focust de media zich vooral op de stemmen uit de hoek van de tegenstanders. Knack-columnist Koen Meulenare insinueert zelfs een politiek spelletje. Professor Jan Roegiers verklaart waarom het orgel historisch gezien een slechte zaak is.

Robin Broos

Jan Roegiers: «Toen ik van de plannen hoorde, vond ik ze megalomaan en irreëel. Ze waren niet au sérieux te nemen. Achteraf blijkt het in de hoofden van velen toch realistisch te klinken. Er is bovendien al een smak geld beschikbaar, waaronder een subsidie van de Nationale Loterij. Een politiek geregelde subsidie, maar niet onvoorwaardelijk, denk ik.»

INPEPEREN

Veto: *Waarom wil men plots een orgel neerpoten naar model van een nobele onbekende, Heinrich Andreas Contius?*

Roegiers: «Er doen veel roddels de ronde. Het lijkt me evident dat het niet voor iedereen even belangeloos zal zijn. Toch wil ik best geloven dat mensen als Bernard Focroul (*directeur van De Munt en organist, red.*) die hun naam onder het project hebben gezet, niets anders dan ernstige bedoelingen hebben. Er is

dus een groep mensen gevormd die een dergelijk orgel ergens in België willen. Hun argument is het ontbreken van een instrument waarop het repertoire van de Noord-Duitse

"Een tang op een varken"

orgelschool (zoals Bach, *red.*) uitgevoerd kan worden. Om één of andere reden vindt men het Contius-model hiervoor geschikt. Dat heeft men zich laten inpeperen door een Zweedse school. Bach zou Contius de ideale orgelbouwer gevonden hebben, maar dat steunt op slechts één enkel briefje van Bach. Daarin schijft hij een aanbeveling voor die orgelbouwer. Als al degenen voor wie ik ooit aanbevelingen heb geschreven — zoals voor reisbeurzen — plots grote genieën zouden zijn, kunnen we bezig blijven (*lacht*).»

KOEKOEKSEI

Veto: *Waarom moest het orgel precies naar Leuven komen?*

Roegiers: «Eens men overtuigd was dat het orgel er moest komen, is men op zoek gegaan naar wat ik een draagmoeder noem. Een nest om een koekoeksei in te leggen. De initiatiefnemers vinden het orgel immers belangrijker dan de kerk.»

Veto: *Momenteel is er geen goed orgel ter beschikking in de Sint-Pieterskerk. Zou u niet blij moeten zijn dat er nu toch één komt?*

Roegiers: «Het orgel dat er nu staat, is niet goed en staat verkeerd. Toch zijn er drie rede-

nen waarom men tegen dit orgel kan zijn. Eerst zijn er muziek-historische problemen. Ten tweede zijn er liturgische bezwaren. De kerk is in de eerste plaats een kerk en geen concertzaal. Tot slot, en daar hou ik me vooral mee bezig, zijn er de architecturale- en kunsthistorische bezwaren.»

«Het pas gerestaureerde Gotische raam in de westbeuk zal volledig verduisterd worden. De middenbeuk zal men met meer dan een kwart inkorten. Bovendien gaat het om een Noord-Duits, wit geschilderd barokorgel. In deze regio zijn orgels altijd eikenhouten meubelen. Het zou in de mooiste Gotische kerk van Brabant als een tang op een varken passen. De orgels van hier komen voort uit de Franse traditie.»

"Een politiek geregelde subsidie, maar niet onvoorwaardelijk"

«In een tweede versie van het geplande orgel zal nog slechts een deel van het raam bedekt worden, maar dat belet nog steeds niet dat dit grote ding de perfecte ruimteverhoudingen volledig zal verstoren. Binnenkort is de kerk helemaal gerestaureerd en dan wil men daar een reusachtig ding binnenbrengen. Ik kan me niet voorstellen dat de Commissie voor Monumenten dit plan gaat goedkeuren, maar er is al gebleken dat er zware politieke druk achter zit.»

Contius-project

De Contius Foundation is een in 2004 ad hoc opgerichte vzw die het grootste barokorgel van België in de Sint-Pieterskerk wil neerpoten. Het orgel wordt gebouwd in de stijl van de 18de eeuwse orgelbouwer Heinrich Andreas Contius. Naast de reeds aangehaalde liturgische, muzikale en historische tegenwerpingen schoot ook het prijskaartje bij velen in het verkeerde keelgat. In de oorspronkelijke plannen kostte het orgel zo'n zes miljoen euro. Momenteel blijkt het uiteindelijke kostenplaatje maar over de helft van dat bedrag te gaan. Het orgel werd dan ook heretekend sinds het in 2005 aan het publiek werd voorgesteld.

De tegenstanders vrezen eveneens dat het orgel onbruikbaar zal zijn voor de diensten die in de kerk gehouden worden. Bovendien zal de vzw eigenaar van het instrument zijn, waardoor zij mag beslissen wie het mag bespelen. De kerkfabriek kan daar niets tegenin brengen, gezien deze kerk eigendom is van de stad Leuven. Die is uiteraard blij met de komst van het orgel, dit past immers binnen de plannen om de stad nog beter op de toeristische kaart te zetten. Burgemeester Tobback vindt het jammer dat de tegenstanders pas na een jaar hun kritiek — via de media — spuien. Hij is dan ook niet bereid aan degenen die meer dan 1,2 miljoen euro hebben bijeengebracht te zeggen dat er na een jaar in Leuven een paar mensen tot het inzicht gekomen zijn dat dit orgel megalomaan en pervers is.

OMDAT ER BOEIENDER DINGEN ZIJN DAN BROODJES SMEREN: TOMÀN

"Een dikke nek hebben we al"

Tomàn vindt zijn weg naar de top. StuBru volgt het viertal op de voet en hun nominatie voor een ZaMu-award is veelzeggend. Maar naar eigen zeggen draait het voor de groep om het creëren van fijne muziek: "We willen mooie platen maken en optreden, de rest is bullshit."

Wouter Decoster & Maarten Goethals

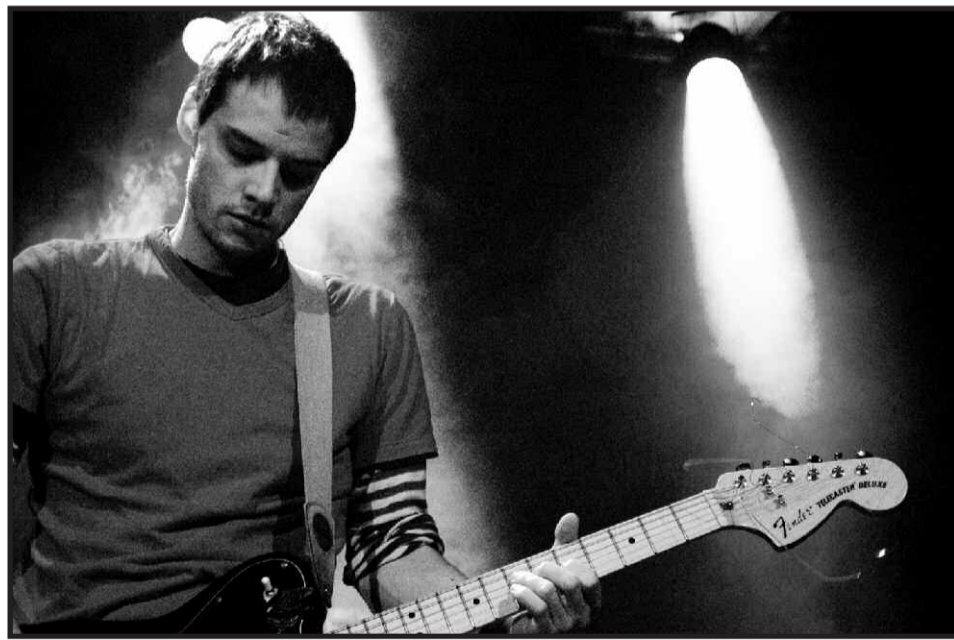
Tomàn heeft sinds enkele maanden zijn tweede plaat uit. *Perhaps we should have smoked the salmon first* wordt omschreven als mythisch, filmisch en meeslepend — de posts op hun blog spreken over erotisch en geil. Fijnzinnige klanken en uitgebouwde songs characteriseren menig muzikercensent en de organisatie Soundslike. Zij nodigden hen vorige week uit in het STUK.

De opnames voor hun eerste plaat *How to catch a grizzly bear, lesson one* gebeurden op een boerderij, voor *Salmon* gingen ze de studio in. Wouter Vlaeminck, zanger en gitarist van de groep, mixte en werkte de nummers af. Als reden voor die zelfstandigheid gaf hij zijn drang naar perfectionisme aan. "Dat is positief. Wanneer je alles zelf wilt doen, weet je precies wat gaande is. Je product afgeven aan een ander is als je kind meegeven met een vreemde. Producers hebben hun eigen ideeën en kuren, maar wij weten nog altijd het best hoe Tomàn moet klinken. De platen die we maken, zijn het beste wat kunnen op dat moment. En we leren steeds bij."

Veto: *Ook nog na vier jaar optreden?*

Bram Pauwels (gitarist, bassist en keyboards): «Zenuwen zijn er niet meer voor een concert. Het wordt steeds boeiender, omdat je steeds minder podiumvrees hebt. De eerste keren moest ik vóór de optredens nog snel naar de wc lopen uit zenuwachtigheid. Nu beginnen we er zelf op te kicken en ernaar te verlangen.»

Vlaeminck: «Het is natuurlijk veel boeiender

(foto Nele Van Doninck)

dan broodjes smeren in het studentenrestaurant, zoals ik enkele weken geleden gedaan heb.»

BLABLA

Veto: *Hoe ver willen jullie komen met je muziek?*

Pauwels: «Er is een verschil tussen ver komen en professioneler worden. We zijn absoluut niet bezig met kijken in welke zalen we moeten spelen of waar we binnen twee jaar zouden moeten staan. Daar gaat het niet om. Het interesseert ons niet of we in Vorst zouden mogen spelen. Ons doel is niet om beroemd of rijk te worden. Wij willen de mooiste plaat maken met wat in ons zit. De rest is bullshit, promopraat, blabla en marketing. Waar we ons mee bezig houden, is hoe het beter kan. En als we merken dat we niet meer kunnen groeien, dan moeten we maar stoppen met spelen.»

Vlaeminck: «Maar nu lopen we nog met enkele ideeetjes rond: we willen filmmuziek maken, een cd met een akoestische setting of één

met hoorns.»

Veto: *Wat moet jullie muziek zeker doen?*

Pauwels: «We willen nummers maken die de standaard doorbreken, die de platgetreden paden links laten liggen, maar die fijn blijven om te beluisteren. Daarbij is belangrijk dat je blijft proberen en jezelf niet te serieus neemt. Maar ook niet te onserieus. We zijn een groep die ongelooflijk serieus bezig is zichzelf niet serieus te nemen; in tegenstelling tot veel groepen in Vlaanderen die van zichzelf denken dat de zon uit hun gat schijnt, omdat ze een halve goede cd hebben afgeleverd. Je ziet dat ook met internationale hypes die bekend geworden zijn door twee nummertjes.»

WALLONIË

Veto: *Jullie lijken toch behoorlijk zelfzeker.*

Pauwels: «Je bedoelt dat we dikke nekken hebben? Ja, dat is waar. Zo zei ik tegen bepaalde organisatoren dat we niet meer optreden voor honderd euro. Dat doen we niet

meer en we zeggen dat ook: *fuck you*. Achteraf merk je dat die mensen dan rondvertellen wat wij als snotapen durfden te zeggen. Maar door soms arrogant te zijn, komen we ernstig over en zien mensen dat we het menen. Het moment dat we door Tomàn niet meer hoeven te werken, en we dus fulltime bezig kunnen zijn met muziek, is voor ons het summum. Méér kunnen we niet hebben en meer moet dat ook niet zijn.»

Veto: *Jullie trekken door Europa de volgende maanden. Wat zijn de verwachtingen?*

Pauwels: «Achter de Europese toer zit een ongelooflijke ambitie. België is slechts een land met tien miljoen inwoners en Wallonië is voor een Vlaamse groep nog steeds een triestige zaak. Er is daar een ander cultuur wat concerten betreft, waardoor je meestal bekender bent in Nederland dan in Wallonië. Dat komt door de communicatie. We hebben het gevoel dat we naar een ander land gaan wanneer we de taalgrens oversteken. Maar laat het duidelijk zijn: het is fijn om in Wallonië te spelen.»

Vlaeminck: «De toer is een avontuur. In België heb je het clubcircuit en enkele jeugdhuisen die duistere muziek promoten, maar daar stopt het. Na drie jaar heb je het wel gezien en wil je absoluut iets anders. Het is niet dat wij potten gaan breken in Europa, maar we willen het wel doen. Nu we nog kunnen en durven. Het is eigenlijk een riskante onderneming, want in principe zijn geen cd's uitgegeven in Europa. Maar we merken bijvoorbeeld wel dat onze eerste cd meer gedownload is dan gekocht.»

Meer info op www.toman.be

Festivalweek: Artefact & Kulturama

Soldaatje spelen

Wim Janssen studeerde audiovisuele kunsten aan Sint-Lukas. Vorig jaar behaalde hij zijn diploma en het bijhorende eindwerk is nu — in aangepaste versie — te zien op Artefact. **Wim Janssen:** «Mijn installatie is geïnspireerd door games. In game-omgevingen heb je altijd een virtuele camera die een personage volgt en die werkt volgens een bepaalde logica. De camera zit op twee assen. Horizontaal kan hij een halve cirkel rond het personage beschrijven en verticaal kan hij volledig rond de figuur cirkelen. Een half jaar geleden kreeg ik het idee voor mijn werk. Ik wou een gamesoldaat door de buurt laten lopen waar ik opgroeide. Daarvoor wou ik een apparaat maken dat dezelfde bewegingen kan maken als de camera bij games. Ik heb een installatie gemaakt met een camera die op een uitsnede van de twee assen kan bewegen. Er zijn mechanisch twee computermuizen aan het apparaat gekoppeld die de beweging van de camera volgen en doorgeven aan een computer waarop het spel te zien is. De installatie is gemotoriseerd en volgt voorgeprogrammeerde bewegingen. Zo wordt bij de toeschouwer de manier van kijken naar een virtuele omgeving geprojecteerd op een echte omgeving. De fysieke camera en de virtuele camera lopen synchroon en de omgeving van de soldaat is volledig wit gemaakt. Met het *blue key* systeem wordt alles wat wit is, weggehaald, en ingevuld door het beeld van de echte camera. Dat totaalbeeld is te zien op een scherm.»

«Bij het werken aan mijn eindwerk merkte ik dat ik het synchroniseren van twee werelden — een virtuele en een echte — heel interessant vond. Ik besliste dat ik niet enkel de video zelf, maar ook het apparaat waarmee ik de video maakte, wou tonen. Het werk is met *bricolagemateriaal* gemaakt. Ik werk graag met hout en metaal en dat heb ik ook altijd gedaan, zij het steeds in combinatie met projecties.»

«Soldaten komen wel vaker voor in mijn werk. Mijn vader zit in het leger. Soldaten hebben ook iets jongensachtigs en avontuurlijks. Ik zet een personage in een bepaalde omgeving en daardoor wordt zowel het personage als de omgeving fictief, waardoor je als toeschouwer anders gaat denken over de virtuele en de echte omgeving. Je ziet het voorwerp alleen rond zijn as draaien zonder dat het personage er in staat. Op het scherm zie je wel het personage, maar niet de constructie. In je hoofd moet je zelf de collage maken van die twee. Bij een film of een spel probeer je je zo goed mogelijk in te leven in een personage, maar als je een personage wegrukt uit zijn eigen omgeving dan heeft hij geen functie meer. Vandaar ook de titel: *Slightly displaced, yet still focused*. De soldaat is uit zijn omgeving gehaald, maar hij is nog steeds geconcentreerd. *Focused* verwijst natuurlijk ook naar een eigenschap van de camera.»

Slightly displaced, yet still focused, STUK Studio, di 13 t.e.m. zo 18/02

(jvb)

Deze week is het dubbel feest in Leuven. Met Artefact opent kunstencentrum STUK dinsdag weer de poorten van de wondere wereld van de nieuwe media. Donderdag pikt Kulturama in.

Voor de vijfde keer vieren zij de culturele hoogdagen van de stad en dat doen ze deze keer met meer dan 150 activiteiten. Muzikaal behangpapier in de crypte van de Sint-Pieterskerk, een pleidooi

voor het geschreven woord of de integrale uitvoering van het 24-uur durende *Vexations* van Satie: deze week staat het te gebeuren. Wij werpen alvast het licht op drie bijzondere activiteiten.

(foto Robin Broos)

Nooitgedacht

Drie professoren op de affiche van *Stand Up Academy*: het spreekt tot de verbeelding. Wie hoopt dat zijn favoriete docent zich op glad ijs zal wagen in het gewaagde genre van de *stand up comedy* heeft het mooi mis. «Er is een verschil tussen op je bek gaan en iets wat fysiologisch onderbouwd is,» meent professor Arnold De Loof. Onder de noemer *Waarom legt de moderne vrouw geen eieren meer* zal de man een fysiologisch fenomeen uit de doeken doen, zo gebracht dat het de mensen aanspreekt. «Als ik hetzelfde zou uitleggen aan leken, begrijpt negentig procent niet waar het over gaat. Ik heb jaren les rond dit thema gegeven, dus ik weet hoe ik het bij studenten moet aanbrengen.» Ook professor Joop van der Horst maakt zich geen zorgen over het humorgehalte in zijn betoog. «Ik hou gewoon een lezing zoals ik dat altijd doe.»

Om professoren te sprokkelen werd een oproep gelanceerd. Wat heeft hen uiteindelijk over de streep getrokken om aan dit pro-

gramma mee te werken? «Ik wilde dit wel eens proberen. Het is een manier van vulgarisatie,» stelt De Loof. Volgens van der Horst was men op zoek naar voordrachten met een «uitdagende, niet vanzelfsprekende inhoud». Toch werd de oorspronkelijke titel van zijn verhaal aangepast door de organisatoren. «Mijn oorspronkelijke titel was *Talen bestaan niet*, en daar ga ik het ook over hebben. Over de hardnekkige notie dat talen wel bestaan, wat volgens mij een *idée fixe* is. Er bestaat alleen maar een continuüm van taal.» Het idee dat je taal kan afgrenzen, komt uit de Renaissance. «Voor die tijd was men zo zot niet. Het idee ebt wel weg in de twintigste eeuw, samen met vele andere ideeën uit diezelfde periode.»

De Loof kende eenzelfde probleem. «Ik heb via internet vernomen wat de exacte titel van mijn voordracht gaat zijn. Dat is niet degene die ik heb opgegeven,» aldus De Loof. De eigenlijke titel luidde *De ontstaansgeschiedenis van de geslachtelijke voortplanting*, maar dat sprak niet genoeg aan. Toch is het onderwerp ruimer. Niet alleen de moderne vrouw, maar alle zoogdieren — op een paar uit-

zonderingen na — hebben het vermogen verloren om dooier te maken. «In een normale situatie kunnen wijfjes eieren met dooier leggen. Zij die dat niet kunnen, zijn eigenlijk defecten.» Volgens de professor is ook de ontwikkeling van mannetjes en wijfjes een *accident de parcours*. «Er is lang leven op aarde geweest zonder dat er sprake was over verschillende geslachten.»

De Loof heeft er geen groot vertrouwen in of de lezingen wel succesvol zullen zijn. «Men heeft ons gezegd dat men iets dergelijks voor de eerste keer organiseert, dus het houdt een risico in.» Toch denkt van der Horst dat De Loof op beide oren kan slapen. «Ik kan me best voorstellen dat de mensen liever een antwoord willen weten op de vraag waarom vrouwen geen eieren meer leggen. Al moet ik bekennen dat ik me die vraag nog nooit eerder heb gesteld.»

Stand Up Academy, 16/02, Centrale Bibliotheek K.U.Leuven, te reserveren via 016/20.30.20 (rb)

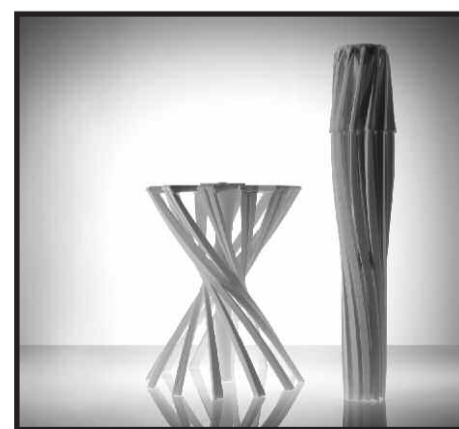
Er is geen moer aan

Voor het eerst in de geschiedenis werd een functioneel stuk design geproduceerd uit één enkel niet-geassembleerd stuk materiaal. De *One_Shot.MGX* is een opklapbare stoel waar schroeven noch bouten in verwerkt zitten. Dat werd mogelijk gemaakt door een technologie die gekend is onder de naam *Selective Laser Sintering*. Het Leuvense bedrijf Materialise gebruikte de techniek voor haar .MGX designlijn en zorgt ervoor dat prototypes snel en in één keer (*in one shot*) aangemaakt kunnen worden. Het stoeltje zag het levenslicht in deze stad, en krijgt tijdens het Kulturama-festival een prominente plaats. Het *stoeltje van Leuven* is te bewonderen in de Centrale Bibliotheek van de K.U.Leuven, samen met andere producten van Materialise.

Het bedrijf is ontstaan als een spin-off van de universiteit en heeft doorheen de jaren een expertise opgebouwd in de productie door middel van deze lasertechniek. Je zou kunnen stellen dat de techniek hetzelfde doet

als printen, maar in plaats van te werken met inkt en papier, worden drie-dimensionele objecten 'geprint' door een laser. De lijn.MGX is dan weer gespecialiseerd in het ontwikkelen van unieke producten in samenwerking met de meest belovende, internationale talenten uit de hedendaagse designkunst. Voor *One_Shot* werkte Materialise samen met de Franse designer Patrick Jouin. Dat heeft hen geen windeieren gelegd. In 2006 werd het stoeltje aangekocht door het gerenommeerde Museum of Modern Art (MoMA) van New York. Wie graag zelf zijn volledige stoelenset vernieuwt, kan beter het sparen opgeven en investeren in design. In de winkel kost de stoel immers gemakkelijk enkele duizenden euro's.

Materialise heeft ook enkele bijzondere verlichtingsdesigns op haar palmares staan. Tijdens Kulturama kunnen ook die bewonderd worden in de universiteitsbibliotheek. Voor de gelegenheid geeft het bedrijf zelfs één van haar creaties weg. Via de website van het cultuurfestival is een exclusieve lamp te winnen. Bovendien trakteert Materialise de bezoekers van deze bijzondere collectietentoon-

stelling op een speciaal voor de stad gecreëerde, beangstigend waarheidsgetrouwe miniatuurversie van het stadhuis. Een blik ook op het spannende raakvlak van kunst en technologie. Een plek waar Leuven zich thuisvoelt. *Het stoeltje van Leuven*, van do 15 t.e.m. 18/02, Centrale Bibliotheek K.U.Leuven

(rb)

The U.S. vs. John Lennon

Oud beeldmateriaal? Melancholische muziek? Bejaarden tegen foute achtergronden? Het wordt al snel duidelijk: dit is een documentaire. Zonder enige waarschuwing verschijnt Yoko Ono. Sommigen verlaten de zaal, anderen zetten zich schrap. We zien oude foto's van John Lennon, horen de woorden 'FBI' en 'complot' en laten ons injecteren met *Beatles-deuntjes*. De vraag is: zit iemand hier nog op te wachten?

Bo Vanluchene

Na volksheld John Lennon uitgebreid af te schilderen als een simpele, vreedzame jongen uit Liverpool, wordt in een tweede deel — zoals het Hollywood betaamt — een ondubbelzinnige slechterik geïntroduceerd: de regering van de Verenigde Staten. We zien archiefbeelden van een paranoïde Lennon die het heeft over achtervolgingen en afgetapte telefoons. Nixon stuurt steeds meer troepen naar Vietnam, valt in één adem ook Cambodja binnen en Lennon is een staatsgevaarlijke hippie. Het duurt niet lang eer Martin Luther King Jr en Gandhi worden genoemd. Lennons scherpe boodschap? *Hair peace, bed peace*.

Regisseurs David Leaf en John Scheinfeld verrassen weinig. Het *kinderfoto-trucje* wordt uit de kast gehaald, getuigen worden met felle lampen beschenen terwijl ze terugblikken, de soundtrack put rijkelijk uit Lennons oeuvre. Met de aankondiging dat 'er toen iets dramatisch gebeurde', wordt Yoko Ono erbij gehaald. Opvallende afwezigen zijn de andere Beatles, ook in de archiefbeelden. *Macca* was blijkbaar te duur.

ZAK

Lennons megalomane en dominante persoonlijkheid wordt pijnlijk duidelijk. Zijn bewering dat de Beatles populairder zijn dan Jezus veroorzaakt een kleine rel. Over Yoko horen we hem zeggen: "Ik kwam erachter dat zij alles wist wat ik wist. En dat het uit een vrouwenhoofd kwam!" Als de Aziatische kunstenaar ook iets wil zeggen tegen de pers, onderbreekt hij haar consequent en daadkrachtig. In een interview met een kritische journaliste slingert hij haar naar het hoofd: "Leuk dat je *A Hard Day's Night* leuk vond, maar ik ben opgegroeid, jij niet."

Lennon lijkt zich zelfs in zijn liefhebben van Yoko constant bewust van de schijnwerpers die op hem gericht zijn. Hij introduceert het concept 'totale communicatie': ze zitten samen onder een laken en laten zich op die manier interviewen. "Als kleurlingen in een zak zouden solliciteren, zouden er geen vooroordelen meer zijn," is de dubieuze boodschap. Op zijn huwelijksreis nodigt hij de wereldpers uit, waarop hij ostentatief met Yoko in bed blijft zitten.

ELVISCOMPLEX

Ah, maar dan klinkt 'Imagine' en zie je de beelden van Vietnamese kinderen in wanhoop en angst, soldaten die nog maar pas achttien zijn, en dan begrijp je toch waar het over gaat: Lennon gebruikte de media handig om deze problemen aan te kaarten. *Give peace a chance. War is over if you want it*. Dat dénk je maar — tot Yoko aan Johns lippen plakt en de complottheorieën opnieuw beginnen.

Het lijkt erop dat de makers er zelf niet uitgeraakt zijn, wat nu precies het thema van de documentaire betreft: Lennons persoonlijkheid, John Sinclair, Vietnam, de FBI. Het wordt pas echt onbeholpen wanneer een foto wordt getoond van het gelukkige koppel met zontje Sean en er enkele schoten weerklinken. Yoko: "Ik veronderstel dat ze John hebben geprobeerd te vermoorden, maar *John is still alive*." Maar hij is wel degelijk dood. Deze documentaire biedt niks wat je niet op Wikipedia kan opzoeken.

Steekkaart

Regie: David Leaf & John Scheinfeld

Cast: John Lennon, Yoko Ono, Noam Chomsky, Tariq Ali

Duur: 99 min.

Release: 28/02/2007

Kort: Lennon rust in vrede, wij niet.

studio
L E U V E N

Een beetje bijbel

Dat het universitaire personeel naast het academische leven ook een ander leven heeft, kunnen we alleen maar hopen. Wekelijks zoeken we een exemplaar op en bestoken we hem of haar met een simpele vraag: "Kan u een boompje opzetten over uw favoriete boek, film of plaat?" Deze week gingen we langs bij Professor Eric Tollens van het departement Landbouw- en Voedseleconomie.

Nele Van Doninck

Eric Tollens: «Het boek dat op mij het meeste indruk gemaakt heeft is *Free To Choose* van Milton Friedman. Als econoom is de keuze voor dat boek bijna een cliché. Maar het is voor de meeste economen nu eenmaal zo'n beetje de bijbel. Het boek is in 1979 geschreven, maar het is nog steeds actueel. Vooral wanneer het gaat over de rol van de overheid. Moet de overheid De Post liberaliseren? Er zijn veel dingen die de overheid nu niet doet,

zoals zorgen voor meer concurrentie in de economie, of zorgen voor effecten die niet geregeld worden door de markt, zoals het milieu. Maar ook op andere vlakken moet de overheid meer ondernemen, in de rechtspraak bijvoorbeeld. Nu duurt het tien jaar voor er ergens een uitspraak over gedaan wordt. Dat zijn essentiële dingen waar een overheid zich mee bezig zou moeten houden. Milton wordt soms wel enigszins gezien als boeman. Bepaalde productiegerichte overheidsbedrijven zoals de post, telefonie of spoorwegen werken niet slecht, maar zijn soms zeer inefficiënt. De spoorwegen zijn de grootste werkgever in

België. Ik vraag me dan af waar al die mensen zich de hele dag mee bezig houden.»

MENDELJEV

«Onlangs heb ik ook *The end of poverty* van Geoffrey Sachs gelezen. Hij pleit ervoor om de ontwikkelingshulp te verdubbelen. Maar hij heeft het nergens over een belangrijke factor als het investeringsklimaat in ontwikkelingslanden. In Afrika bijvoorbeeld is dat zo slecht dat er niemand wil investeren. Er worden wel grondstoffen ontgonnen, maar voor arbeidsintensieve sectoren zoals kledij, schoenen, of elektronica loopt iedereen naar China of Vietnam. Maar die vraag komt in het boek niet aan bod.

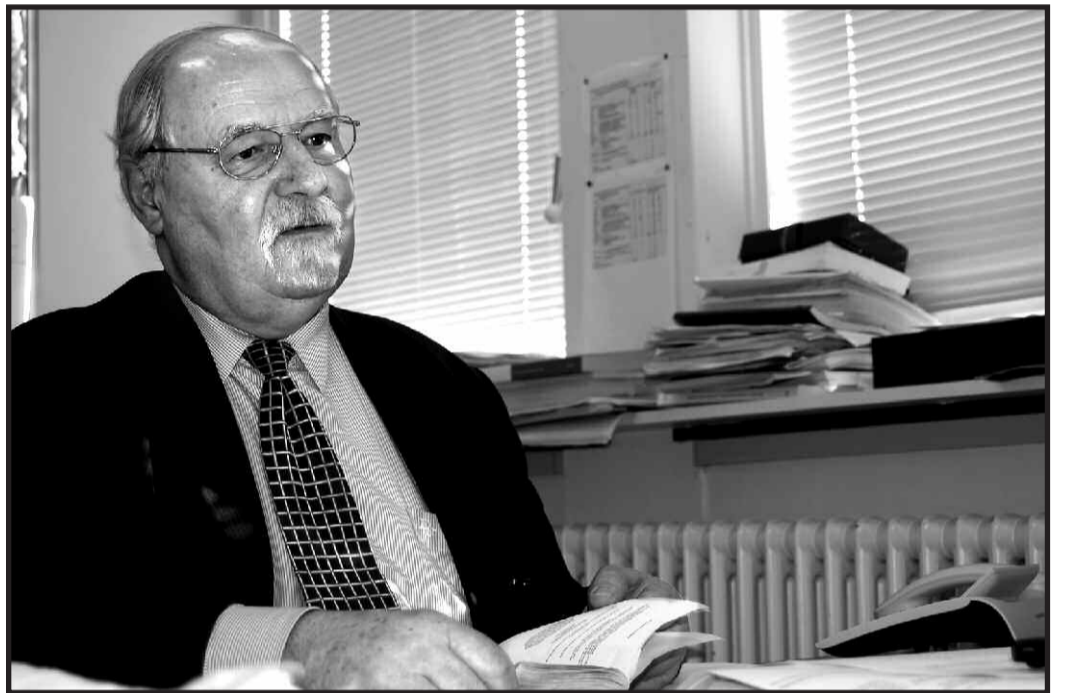
Een van de factoren die bijdragen tot het slechte investeringsklimaat is de bureaucratie: een bedrijf oprichten duurt er op zijn minst een jaar. Een schoolvoorbeeld van zo'n land met een zeer slecht investeringsklimaat is Congo. Geen wonder dat ze daar arm zijn. Zelf zijn ze er echter

van overtuigd dat ze erg rijk zijn. Ze hebben de hele tabel van Mendeljev in de grond zitten, maar ze doen er eigenlijk niets mee. De grondstoffen worden ontgonnen, de winst komt bij enkele mensen terecht, en de gewone Congolees heeft daar niets aan. In Nigeria is het net hetzelfde: het is het zesde olieland in de wereld. Mits goed bestuur hebben ze daar helemaal geen ontwikkelingshulp nodig. Dat stoort me bij Sachs: het moet allemaal van buitenaf komen. Dat is een typisch Amerikaanse mentaliteit. Als je er maar genoeg geld naar gooit kan je alles kopen. Die redenering: *Can we buy it?* »

«In het boek van Sachs staat ook een voorwoord van Bono, en ik vind dat toch maar vreemd. Bono is een fenomeen, maar ik twijfel toch aan zijn goede bedoelingen. Doet hij dat voor publiciteit, of is het echt gemeend? Ik weet het niet.»

'Free To Choose' van Milton Friedman is uitgegeven bij Harcourt. ISBN 0156334607.

'The end of poverty' van Geoffrey Sachs is uitgegeven bij Penguin. ISBN 0143036580.

(foto Robin Broos)

GHOSTWRITER FREDDY ONTMASKERD!

“Jezus is gewoon geestig”

Elk jaar verzamelt cartoonist Gerrit De Bremme de beste grappen van Freddy in een boekje. Voor het vierde jaar op rij brengt de *Green Mean Joking Machine* ons dit eigenzinnig jaaroverzicht.

Ilse De Witte

Om de woorden van die andere cartoonist Lectr te lenen: "Gerrit is Dr. Jekyll en Freddy is Mr. Hyde." Voor ons zit een beedse jongeman, niets doet vermoeden dat aan zijn hand de vuilspuitende groene Freddy ontstaat. Gerrit De Bremme relateert zichzelf en wil zelfs geen cartoonist genoemd worden. Hij is gewoon iemand die toevallig cartoons tekent, maar geen enkel schriftelijk document bewijst dat hij kan tekenen, laat staan cartoons kan tekenen. Wij malen er niet om: voor ons zit de cartoonist aan wiens brein elke week een nieuwe Freddy ontspruit.

Veto: *Is het nieuwe boekje gewijd aan een bijzondere thema? Jezus passeert bijvoorbeeld wel vaak de revue.*

Gerrit De Bremme: «Je vraagt of ik worstel met diep christelijke gevoelens. Euhm, neen. Jezus is gewoon geestig, ik kan daar verder ook niks aan doen. Tampons vormen de rode draad doorheen het boekje. Het is niet zo dat ik daar sterk mee

bezig ben, ik had toevallig vier goede moppen over tampons en heb daarop verder gebouwd.»

PLAT

Veto: *Freddy is jouw uitlaatklep. Heb je nog zoveel behoefte aan de politieke incorrectheid van Freddy nu je ook als stand-up optreedt?*

De Bremme: «Ik zie stand-up comedy en cartoons tekenen eigenlijk niet als twee aparte dingen. Het zijn andere grappen, of beter grappen in een andere vorm. Maar *bottom-line* blijft het hetzelfde principe. Ik kan niet altijd gaan stand-uppen, dus Freddy blijft belangrijk.»

Veto: *Gebruik je hetzelfde soort humor als stand-upper als bij het tekenen van Freddy?*

De Bremme: «Ik denk het wel. Al is de stand-up comedy die ik breng minder plat dan Freddy. Freddy is ook een beetje een karikatuur van zichzelf. De mensen verwachten een bepaald soort humor van Freddy.»

Veto: *Durf je verder gaan in de gedaante van Freddy, dan wanneer je als jezelf op het podium staat?*

De Bremme: «Neen. Ik ben als stand-upper al verder gegaan dan ik als Freddy zou durven gaan. Omdat Freddy op papier staat, terwijl wat je zegt vluchtig is. Als het uitgesproken is, is het als het ware weg. Op wat Freddy zegt, kan men mij na

een jaar terug aanspreken, omdat het zwart op wit gedrukt staat. Toen Stacy en Nathalie vermoord werden teruggevonden naast het spoor had ik een mop over een kindersurprise gemaakt. Dat ging voor veel mensen te ver. En nu staat het dus ook op band. Die mop heb ik bewust niet in een Freddy gebruikt. Als je aan het optreden bent, dan is zoiets leuk om te shockeren. Als het tijdens een optreden niet al te best wil lukken, dan is shockeren een manier om het publiek mee te trekken. In een Freddy is dat niet nodig. Als stand-upper ga ik dus verder dan als Freddy. Eigenlijk was het oorspronkelijk de bedoeling om stand-up te gaan doen, maar bij gebrek aan podia is Freddy geboren.»

Veto: *Welk publiek weet Freddy aan te spreken?*

De Bremme: «Verbazend veel vrouwen kunnen Freddy appreciëren. De grofst moppen van Freddy heb ik trouwens uit de mond van mijn vriendin opgetekend.»

Freddy deelt uit!

Mail naar veto@veto.be en win het fantastisch boekje van Freddy. Zodat u voortaan niet meer de hele *Veto* hoeft te doorbladeren om Freddie wedervaren te ontdekken.

CantusKramp wordt maandstond!

De geruchtenmolen draaide al een tijd op volle toeren, maar nu is het officieel: CantusKramp wordt een maandblad. K.U.Leuven kampeerde enkele weken in de wandelingen en kwam terug met voetafdrukken op het gezicht, een koppige verkoudheid en dit verslag.

Vennie, onze alom gerespecteerde rector, was jaloers," aldus de eerste wandelingster: "Ampersand, het blad van de CD&V, is een maandblad, net als het SPA-partijblad tapas. Het VLD Magazine komt maar vijf keer per jaar uit, maar met die liberalen wil niemand hier worden geassocieerd - behalve de associatie, natuurlijk. Maar goed, de rector wilde toch ook een maandblad. Dat staat chiquer, is goedkoper, past in het rijtje van de partijbladen en vooral: het past bij Vennie's beleid. Na het eerste jaar onder zijn rectoraat was immers al gebleken dat de CantusKrampen elkaar te snel opvolgden om altijd met iets nieuws te kunnen afkomen. En het is natuurlijk te gek om je beleid af te stellen op een gazet, dus heeft men het publicatieritme maar aan Vennie aangepast."

L.M, eveneens wandelaar maar ook een CantusKramp-redacteur die zijn naam liever niet gepubliceerd ziet in een concurrerend blad, vult aan: "Op een crisisvergadering in augustus hebben we besloten toch nog even door te gaan met de driewekelijkse uitgave, maar dat we

het dit jaar anders zouden aanpakken: elke week minstens twee pagina's voor de vice-rectoren, coördinatoren en als het moest zelfs de algemeen beheerder. De rector zouden we negeren. Dat bracht de nodige rust op de redactie: de geïnterviewden schreven zelf een stuk in de eerste persoon, ik bracht wat taalkundige verbeteringen, aanhalingstekens en stijlcodes aan en plaatste mijn naam erboven. Allemaal heel relaxed. Nu, dat ging voor eventjes, maar er zat toch al vrij snel sleet op het concept. Zo bleek achteraf - daar hadden we op voorhand niet aan gedacht - dat er slechts vier vice-rectoren waren en dat ook de coördinatoren niet aan de bomen groeiden. Dan zijn we maar overgeschakeld op Plan R48bis (ja, we hebben er al een paar achter de rug): minder verschijnen. Ik moet zeggen dat ik nu met meer plezier naar de redactie ga."

In de eerste CantusKramp van 2007 konden we lezen: "Personeelsleden die zich afvragen wat wij bij CampusKrant gaan doen met die zeeën van tijd nu CantusKramp niet langer om de drie maar om de vier weken verschijnt, kunnen we alvast vertellen dat er leuke dingen op komst zijn." We zijn benieuwd!

Van onze undercoverboy

Poets wederom poets. Wederom poets!

Rector V.

Het was crisisberaad in de Schapenstraat. Ere-rector O. zat met de belangrijkste man van het rectoraat, Koenraad Banket, pralines te schrokken en lauwe thee te slurpen. "Het is ver gekomen met V.'ke," mompelde O. misnoegd. "Dat hij die Sintidesbald Kieken een ere-doctoraat geeft, tot daar aan toe. Een persoonlijke vriend moet ge iets gunnen, dat heb ik ook gedaan met. euh, dingske, hoe heet hij weer. enfin, van de Philips. Die Hoolkaas heb ik ook niets op tegen, die vent schijnt gebouwen neer te zetten, daar ben ik altijd voor geweest. En Grootjans, dat is een Israëliër. Die mannen hebben atoomwapens, het kan nooit kwaad die te vriend te houden. Maar die Alberto Fellini! Dat gaat te ver! Koentje, wat doen we er-tegen?"

"Eh, niks. Want da's allemaal al geregeld. Aangekondigd in de pers en zo," moest Banket, zeer tegen zijn zin, toegeven. "Dan moeten we reddend wat er te reddend valt: de PR," sloeg O. met zijn vuist op tafel. "Als V.'ke dan toch zo voor gelijke kansen is, zal hij er zeker niet mee inzitten dat het ere-doctoraat van Peppini mijn nieuwste en ook mijn eerste genderstunt wordt." O. besloot poëtisch: "Dat is een bevel. Ingerukt!"

Die opdracht was een kolffe naar Koenraad Banket zijn hand. Net zoals Rector V. was hij een groot voorstander van een vervrouwelijking van de universiteit. Alleen hun idee over de precieze aanpak verschilde: Banket droomde van jonge, streng over hun bril kijkende professores in strakke mantelpakjes en met veel dossierkennis. Voor V. volstond het wel als alles wat vager uitgedrukt en vooral minder goed georganiseerd was. Je reinste seksisme, vond Banket, en hij walste V.'s kantoor binnen, die daar een slinger papieren ventjes aan het uitknippen was om zijn kantoor mee te versieren op het Patroonsfeest.

"V, leg die schaar neer voor ge uzelf

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal

1 tegen de barok aanleunende bouwstijl - aanmaning tot stemdemping 2 Johan Museeuw sprak liever over "wespen" - indiaanse volksstam 3 maandblad over globalisering - onbeschoft 4 delfstof - initialen van wereldberoemde filmaakster in nazi-Duitsland 5 "kind" in veel Vlaamse dialecten - ijzeren staaf 6 dubbel verlaagde mi - niet verslaafd 7 "zool" in het Afrikaans 8 aanvoer - nieuwe naam voor het staatsonderwijsnet 9 enkel de zonneshijn is écht zo - voormalig Sovjetruimtestation 10 excommunicatie - Noord-Afrikaans stoofpotje

Verticaal

1 herwerking (mv.) - landcode op auto's in Wales 2 opleidingsonderdeel - kleine Limburgse gemeente - gelinkt aan Sinn Féin 3 symbool voor kobalt - man van adel 4 je springt er voor iemand in - inhoudsmaat van ongeveer een halve liter 5 spijkskaart (Fr.) - het zij zo 6 muziekstuk - automodel van Opel 7 internetdomein Oostenrijk - gokkast 8 chirurgen kunnen niet zonder - mijl 9 islamitische wetgeving - graanjenever 10 eerste lid in de naam van een Israëliëse stad - bis (jvdm)

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

zeer doet, en luister: gij hebt mogen kiezen wie de eredoctores werden, maar ik kies hun promotoren! En voor Filiberto Canneloni zal dat Laetitia Paola zijn. Een knappe, jonge, vrouwelijke professor, da's goed voor ons imago. Begrepen!" "Ja maar, Koen, dat gaat niet hoor, want," sputterde V. "Dat was geen vraag, maar een bevel," baste Banket. "Maar professor Moussaka," trilde rector V, "da's een persoonlijke vriend van Begnini en die heeft dat allemaal geregeld voor ons." V. werd, wat wel vaker gebeurt, hopeloos melodramatisch: "We kunnen dat Moussaka toch niet aandoen: hij gaat er het hart van in zijn als we hem vertellen dat hij geen promotor mag zijn voor het eredoctoraat van zijn beste vriend?" Koenraad Banket, diplomatisch als altijd, riep nog vanuit de gang de volzin: "Niet mijn probleem! Lae-ti-ti-a Pa-o-la!"

De gevolgen waren, zoals voorzien, niet te overzien. Begnini en Moussaka waren om ter ziedendst. Begnini nam geraffineerd wraak met behulp van drie flessen grappa die hij achterover sloeg, een kwartiertje voor hij het podium op moest. Dat miste zijn effect niet: zijn dankrede werd een onvervalste drankrede, vol onverstaanbaar gebrabbel, emotionele uithalen en genante gestes, zoals het uitdelen van ter decoratie in de zaal aangebrachte bloemstukken aan het publiek.

De vernedering voor rector V. was compleet. Maar als echte rector achter V. voelde ook Banket zich, niet geheel ten on-

rechte, aangepakt. En in tegenstelling tot V. was Banket wél een man van actie. "Die Wamberto Tagliatelli moet niet denken dat hij er zo eenvoudig mee wekomt," siste hij. En hij kondigde de lezing die Begnini op het emeritaat van Moussaka zou geven aan als een officieel onderdeel van het patroonsfeest. De knusse en intieme sfeer op de emeritaatsviering van Moussaka, enkele dagen later slechts, werd dan ook bruusk verstoord toen er plots vijfhonderd ongenode en vooral wildvreemde gasten extra opdoken om naar Begnini's voordracht te komen luisteren. Het feest eindigde in een organisatorische chaos met te weinig drank en hapjes, dientengevolge ontevreden gasten, en een algemene indruk dat Begnini en niet zijn goede vriend Moussaka gevierd werd. Banket had zijn naam niet gestolen: zijn wraak was zoet.

Een week later zat Banket weer bij ere-rector O. Ze aten pralines en dronken lauwe thee, en Banket deed zuchtend het hele verhaal tegen zijn meester. O. glimlachte slechts fijntjes en sprak: "Ach, waarom heeft een universiteit ook ere-doctoren nodig, als ze ere-rectoren heeft?"

Paul-Henri Giraud

HEB JE EEN VRAAG VOOR DE KHLEUVEN?
SMS KHL + JE VRAAG NAAR 3014
0,25 € per bericht

12 professionele bachelors:

Bachelor in Bedrijfsmanagement
Bachelor in Biomedische Laboratoriumtechnologie
Bachelor in Chemie
Bachelor in Office Management
Bachelor in Onderwijs: Kleuteronderwijs
Bachelor in Onderwijs: Lager onderwijs
Bachelor in Onderwijs: Secundair onderwijs
Bachelor in Sociaal Werk
Bachelor in Toegepaste Informatica
Bachelor in Verpleegkunde
Bachelor in Voedings- en Dieetkunde
Bachelor in Vroedkunde

Wil je verder studeren na je bachelor of master? Ontdek onze banaba's en postgraduatoren op www.khleuven.be

KOM NAAR ONZE INFODAG OP WOENSDAG 14 MAART
MEER INFO OP WWW.KHLEUVEN.BE

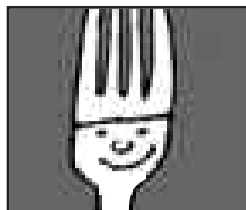
KHLEUVEN
JE WERKT VOOR JE HET MERKT

3014

0,25 € / SMS

KHLEUVEN
KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

Associatie Katholieke Universiteit Leuven

Menu van de week

in Alma 1-2-3

13 - 16 februari 2007

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Aspergesoep	0,60
Hutsepotsje	1,70
Hamburger met rode kool A2+A3	2,40
Quornsteak met bloemkool in room A2+A3	3,15
Lasagne al forno	4,15
Visbrochetten met groentesaus en rauwkost	4,50
Spaghetti A1, A2	2,40/2,80
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,55
Koninginnenhapje A1, A2	3,15

woensdag

Kervelroom	0,60
Tomatenbouillon	1,70
Boerenworst met spinazie	2,40
Varkensgebraad met portosaus en Ardeense aardappelen	4,15
Spaghetti A1	2,40/2,80
Stoofvlees op z'n Vlaams A1, A2	3,55
Koninginnenhapje A3	3,15
Kippenlapje A1	
Valentijnsschotel	4,50
Vegetarische Valentijnsschotel	

donderdag

Tomatensoep met vermicelli	0,60
Romige witloofsoep	1,70
Viskrokantje met bloemkool en Poolse saus A1+A3	2,40
Vegetarische lasagne	3,55
Zalm met spinazie en tagliatelli	4,50
Wienerschnitzel met rode wijnsaus met uitjes en spek, Ardeense aardappelen	3,55
Spaghetti A2	2,40/2,80
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,55
Koninginnenhapje	3,15
Kippenlapje A2	
Lamssteak A2+A3	

vrijdag

Preisoep	0,60
Krachtige tomatensoep	1,70
Hertoginnenkrokant met boontjes A2+A3	2,40
Nasirolletjes met zoetzure saus en wokgroenten	4,15
Koninklijk vishapje	3,55
Spaghetti A1+A2	2,40/2,80
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	3,55
Kippenlapje A3	
Lamssteak A1	

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg, (advertentie) Justus Lipsius en pauscollege: www.alma.be

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzermolenstraat 10-12 te Heverlee

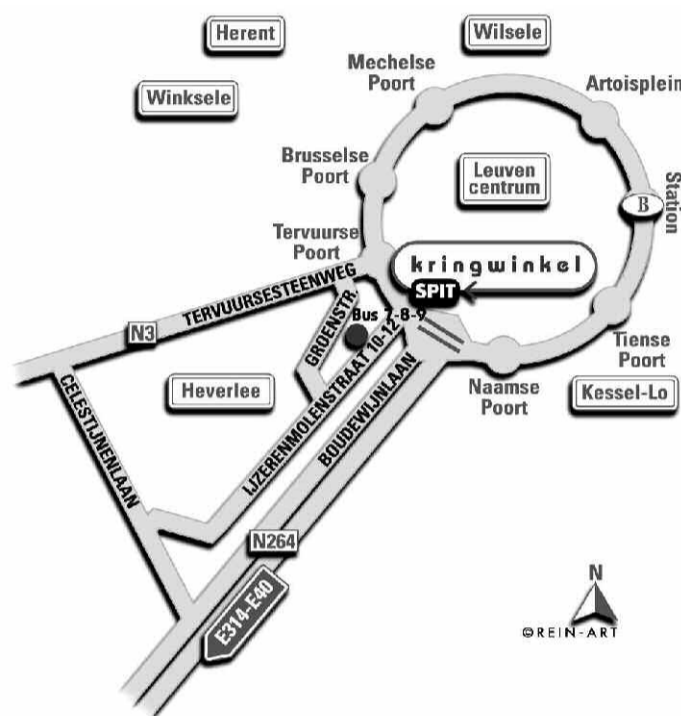
Open: ma - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57

Web: www.spit.be

(advertentie)

Recupc

2de handscomputers met 1 jaar garantie

Laptops P3 tot P4 tussen 200 en 580 euro

Desktops van P2 tot P4 tussen 25 en 330 euro

Schermen crt van 5 tot 100 euro

Kijk op www.recupc.be voor het volledige aanbod van schermen, pc's, laptops, onderdelen

Recupc VZW, Oude Diestesteenweg 3, 3010 Kessel-Lo

info@recupc.be, Tel 016/25.91.03

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT **LEUVEN**

Wat gebeurt er aan de K.U. Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief

(advertentie)

Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 33
Nummer 13
12 februari 2006

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Simon '2 Pac' Horsten

Redactiesecretaris & V.U.:
Ilse 'Marie-Antoinette' De Witte (adres idem Veto)

Redactie:
Robin 'Darth Vader' Broos, Tom 'Malcolm X' Van Breusegem, Kris 'Bobby Kennedy' Vanelderden & Nele 'De onschuld' Van Doninck

Medewerkers deze week:
Gertie 'Hrank Dink' De Fraeye, Wouter 'Saddam' Decoster, Bram 'Frans Ferdinand' Delen, Elke 'Gandhi' Desanghere, Pieter 'Caesar' Fannes, Maarten 'John F. Kennedy' Goethals, Jelle 'Lee Harvey Oswald' Goossens, Ken 'Stalin' Lambeets, Jozefien 'Tsaar Nicolas II' Van Beek, Jens 'Litvinenko' Van de Maele, Gijs 'Joe Van Holsbeek' Van Gassen, Bo 'Julie en Melissa' Vanluchene & Alexander 'John Lennon' Vrijhof

Cartoons:
Negu & Sh3L14C

DTP:
Robin Broos, Ilse De Witte, Jelle Goossens, Tom Van Breusegem & Nele Van Doninck

Eindredactie:
Robin Broos & Nele Van Doninck

Internet:
www.veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - An 'Theo Van Gogh' Vanbiervliet
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)
Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, vermoorde mensen en dingen, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

Agenda & Ad Valvas

EKONOMIKA

End of SemexTD op 13/02

LBK

Lancering LBK-bier @ Gnorgl op 11/02

Yves Leterme stelt 'Voor landbouw' voor @ Heuts Auditorium op 14/02

POLITIKA

Openingsfuif @ Lido op 15/02

VRG

Après-ski TD op 13/02

Oplossingen

T	I	K	T	A	K		P	A	D
O	O	I		F	I	N	A	L	E
K	C		D	O	T	A	T	I	E
I		T	R	O	S		E	N	G
O	R	I	O	N		R	E	E	
	A	M	P		B	E	K	A	F
T	A	P		L	O	V	E		A
A	M	A	Z	O	N	E		B	R
C		A	C	C	U		S	E	C
O	E	N		O	S	M	O	S	E

6	2	3	7	1	5	8	4	9
8	4	1	2	6	9	5	7	3
5	7	9	4	8	3	1	6	2
1	3	5	6	9	2	4	8	7
4	8	2	3	5	7	9	1	6
9	6	7	1	4	8	3	2	5
3	5	6	8	7	1	2	9	4
7	9	8	5	2	4	6	3	1
2	1	4	9	3	6	7	5	8

Berichten

Bisschop van Namen in Leuven

Canonica en Kathecheka organiseren een gespreksavond rond het thema: 'De katholieke identiteit van een universiteit' op donderdag 22 februari, om 20u. 15 in het Maria-Theresacollege (lokaal MTC 00.16)

Zin om vreemd te gaan?

Een vrijwilligersproject in het buitenland. Infomiddag van Via op 27 februari om 14u in jeugdcentrum De Branderij in Bergerhout.

Indoor Stride

Een indoor evenement dat een mengeling is van Aerobics, Fitness en Nordic Walking op 28 februari van 21u-22u in de KHL sporthal.

Vacature halftijdse betrekking beheerder fuifzaal (m/v)

U staat in voor het beheer van een middelgrote fuifzaal gelegen in Leuven. Daarbij staat u in voor het volledige dagelijks bestuur. Dit omvat onder andere: het selecteren en begeleiden van vrijwilligers, de coördinatie van de evenementen, instaan voor een goed onderhoud van de zaal, contacten met de administratieve en politieke overheid onderhouden. U rapporteert aan de Raad van Bestuur van de vzw. U bent in staat tot zelfstandig werken en leiding geven. U beschikt over een groot verantwoordelijkheidsgevoel (ook oog voor veiligheid) en een groot engagement. U bent bereid tot het presenteren van onregelmatige uren en nachtwerk. U bent vlot in omgang en stressbestendig. Ervaring in de horeca is een pluspunt.

Kandidaten kunnen hun cv met sollicitatiebrief bezorgen aan ANDRE vzw, t.a.v. Frederiek Vermeulen, 's Meiersstraat 5, 3000 LEUVEN of via mail naar voorzitter@loko.be. Kandidaturen dienen uiterlijk op woensdag 23 februari 2006 om 17u binnen te zijn. Na een voorselectie zullen de kandidaten uitgenodigd worden voor een gesprek.

Cultuurkalender

POP

- Sleeparchive Live**
Donderdag 15/02 om 20u30, STUK Labozaal, Naamsestraat 96, stuk.be
- Laurent Garnier Live - Styrofoam & Fat Jon - Jan Van Biesen**
Vrijdag 16/02 om 20u, Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, hetdepot.be
- Kode9 & The Spaceape Live**
Vrijdag 16/02 om 20u30, STUK Labozaal, Naamsestraat 96, stuk.be
- Carl Craig - Trish - 4T4 - Bobby Ewing's Video Lounge**
Zaterdag 17/02 vanaf 23u, Club Silo, Vaartkom 39, hetdepot.be
- Tortoise - Tuk**
Zaterdag 17/02 om 20u, Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, hetdepot.be
- Nathan Fake Live - Andy Stott Live**
Zaterdag 17/02 om 20u30, STUK Labozaal, Naamsestraat 96, stuk.be
- Boban Marko Markovic Orkestra**
Zaterdag 17/02 om 20u30, Stadsschouwburg, Bondgenotenlaan 21, kulturama.be
- Monolake - Arco Renz**
Zaterdag 17/02 om 20u30, STUK Soetezaal, Naamsestraat 96, stuk.be
- The Love Substitutes**
Zaterdag 17/02 om 22u, Machinehal, Molens van Orshoven, Stapelhuisstraat 15, kulturama.be

THEATER

- Het leven zoals het is: Raf Coppens**
Dinsdag 13/02 om 20u, Minnepoort, Dirk Boutslaan 62, 30CC.be
- BZB: Trust**
15 en 16/02 om 20u, Stadsschouwburg, Bondgenotenlaan 21, braakland.be

EXPO

- Rui Chafes: Nothing Retains Its Shape**
09/12/06 t.e.m. 04/03/07, di-vr 10-17u / za 10-16u30 / zo 14-17u, Schatkamer van Sint-Pieter, Grote Markt, leuven.be/museumsite
- Muñoz: luces y sombra**
10/02 t.e.m. 15/04, di-zo 12u-18u, Bibliotheek Tweebronnen, Rijschoolstraat 4, beeldbeeld.be

VARIA

- Artefact: kunst en nieuwe media festival**
13 t.e.m. 18/02, STUK, Naamsestraat 96, artefact-festival.be
- Kulturama 2007: culturele hoogdagen van Leuven**
15 t.e.m. 18/02, verschillende locaties, kulturama.be

**Al de hits,
al het nieuws**

**Check out
www.mixfm.be**

**Zet 'm nu ook op
je radio**

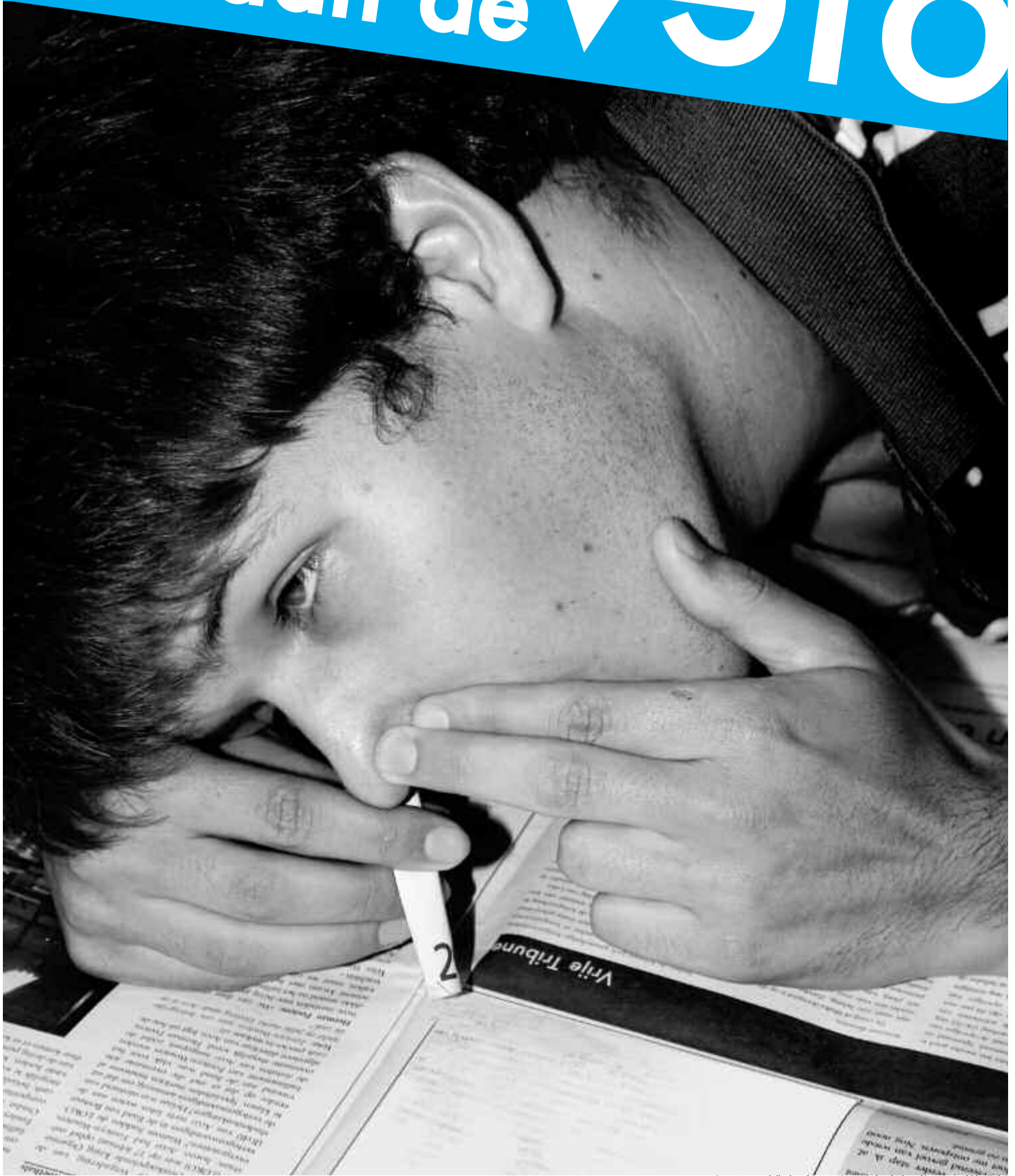
MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

(advertentie)

**straffecinema
sterkefilms**

studio
L E U V E N
www.studios.be

Iedereen aan de Veto

(concept: www.shellac.be - foto: www.insperwiel.be - fotobewerking: www.asfaltkoning.be)

Elke lijn is boeiend

Medewerkers zijn welkom!

veto@veto.be

's-Meiersstraat 5, 1ste verdieping
tussen de Muntstraat en het Hogeschoolplein
meer info op www.veto.be

Veto is het onafhankelijk weekblad van de Leuvense student. Afwisselend op blauwe of rode pagina's brengt Veto Leuvense nieuwsfeiten.

Aangezien studenten wel eens neigen af te studeren of hun interesse dreigen te verliezen, heeft Veto altijd nood aan vers bloed. Nieuwe medewerkers kunnen zich

aanmelden om te helpen met cartoons, schrijven, foto's nemen, kruiswoordraadsels maken, layouts, nalezen en/of dtp'en.

Redactievergadering elke vrijdag om 16u op de eerste verdieping van de 's Meiersstraat 5, tussen het Hogeschoolplein en de Muntstraat.

Ervaring is absoluut geen vereiste, enthousiasme natuurlijk wel. Indien je smetvrees hebt of een bijzondere contactstoornis, kan je ons altijd mailen op veto@veto.be.